

Mariborski pomožni
škof DR. PETER
ŠTUMPF na slovesnosti
sv. birne
v cerkvi Marije
Pomočnice
v Ramos Mejiji

Foto
Marko Vombergar

Duhovno življenje

BUENOS AIRES / LETO 75 • 1-2 • JANUAR - FEBRUAR 2008

Sprejem g. škofa v Slovenski hiši na dan prihoda (14.11.07) - Sv. maša v cerkvi Marije Pomagalaj, nato srečanje v Dvorani škofa Rožmana - Foto Marko Vombergar

S slovesnosti sv. birme v cerkvi Marije Pomočnice v Ramos Mejiji - Foto Marko Vombergar

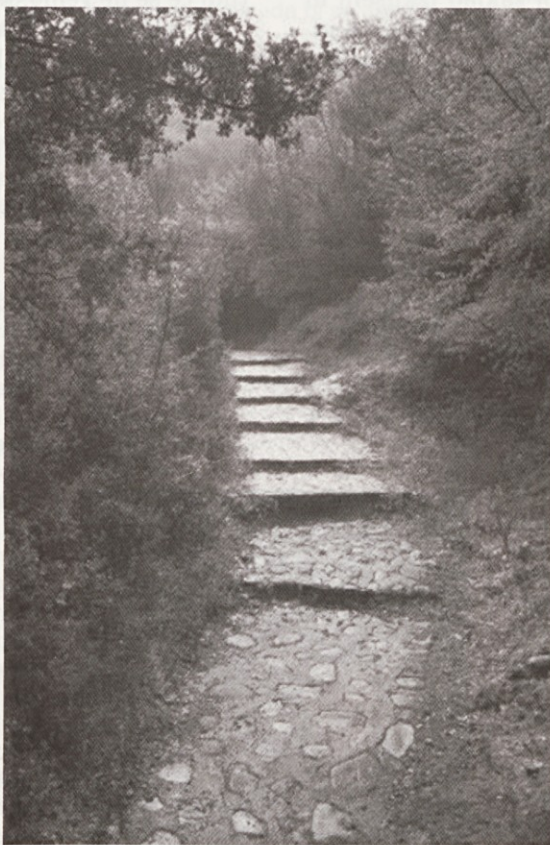
OB NOVEM LETU V BOŽJEM IMENU

PAVLE NOVAK, CM

Ob koncu vsakega leta prihaja trenutek, ko se človek zamisli in pregleda ter oceni, kako je preteklo leto preživel. Naredimo bilanco nad preživelim letom. Ob koncu leta mnogokrat tudi kar preložimo važno odločitev v prihodnje leto, ali obljubimo, da takoj, ko bo napočilo novo leto, nekaj spremenimo v naših navadah ali razvadah, ki nam morda niso ljube, ali pa morda celo, da se obvežemo spremeniti kakšno držo, saj je novo leto odlična priložnost za nov začetek.

Ko si človek najmanj predstavlja, pride novoletni dan, ki ga vsi željno pričakujemo še prav posebno tu na južni polobli, ker hote ali nehote pomeni zaključek ne samo leta, ampak tudi več ali manj vseh del, ki jih redno opravljamo. Šole, službe, uradi, so ponavadi v poletnih mesecih večinoma zaprti ali delajo le napol zaradi počitnic in vsa večja aktivnost se preloži za kakšen mesec ali dva, saj je vseeno, do marca bo spet vse običajno delovalo. Po drugi strani pa nestrpno pričakujemo novo leto, ker mnogokrat mislimo, da bo boljše od preteklega, posebno, če je bilo staro leto polno slabih izkušenj, razočaranj in neuspehov. Temu primerno smo si drug drugemu želeli srečno in blagoslovljeno novo leto.

Stara slovenska navada, ki se na žalost počasi že izgublja, pa je, da so posamezniki ali skupina ljudi pred važnim delom ali opravilom začeli tako, da so se pokrižali in dodali vzklik: »Začnimo v Božjem imenu!« S tem vzklikom so se izročili v

Božje roke, da bo tisto opravilo ali delo čimbolje opravljeno in, da bi bilo tudi blagoslovljeno.

S takim napotkom lahko začnemo tudi letošnje novo leto. Kar v Božjem imenu začnemo, zapremo, da bo tudi blagoslovljeno in kar je blagoslovljeno, ne more biti slabo za nas. Ob tem se lahko vprašamo, ali imamo še zaupanje, da se izročimo v Božje roke? Ta izraz zaupanja je danes na veliki preizkušnji. Tudi veren človek je danes izpostavljen skušnjavi, da preveč računa na svoje sposobnosti in na vse, kar mu nudi današnji svet, ki sam sebe čedalje bolj razglašča za samozadostnega.

Novo leto ni samo prvi dan v letu, sestavljeno je iz vseh dni vsakega leta.

S tega vidika se nam odpira precej dolgo obdobje, v katerem lahko marsikaj naredimo. Gotovo je, da je pametno narediti načrt čez celo leto. Dober upravnik bo natančno načrtoval, kako bo upravljal, kar mu je izročeno v upravljanje. Pripravil bo tudi morda še kakšen dodatni načrt, da v primeru, da se mu glavni načrt ne uresniči, nemoteno deluje naprej, morda ne z isto intenzivnostjo, verjetno pa, da s prilagajanjem na neračunane težave pride do zelenega cilja. Mi smo tudi neke vrste upravjalci novega leta, ki je pred nami, in za to delo je prav, da ga dobro načrtujemo in pripravimo. Prav bi bilo, da naredimo načrt in se ga skušamo držati. Načrt bi moral biti opremljen s kakšnim sklepom: čemu bom dajal prednost in kaj želim doseči. Tak sklep nam bo pomagal, da ob koncu leta lažje preverimo,

kaj bo za naprej potrebno spremeniti in kaj ni bilo mogoče narediti. Služilo nam bo, da napravimo nov načrt, ki bo obogaten z našimi izkušnjami.

Ko načrtujem, imam za seboj pomembno izkušnjo svoje preteklosti, ta mi bo omogočala, da samega sebe kritično presodim in preverim, ali bom zastavljene cilje uresničil glede na lastne pretekle izkušnje ali ne. Naša današnja odločitev je tako povezana z izkušnjo preteklosti in s pogledom v prihodnost. Preteklost je moj zaklad izkušenj in doživetij, prihodnost pa moj še ne uresničen ideal. Stičišče obeh pa je sedanjik, čas ko se odločam in s svojim delom uresničujem konkretno odločitev, ki bo imela posledice v prihodnosti, te so lahko dobre ali slabe. Brez dvoma, da bomo morali današnje odločitve večkrat preverjati skozi leto, da bo naš

letni obračun konec leta čim boljši.

Novo leto lahko vzamemo kot novo priložnost v našem življenju. To priložnost lahko gledamo z optimizmom ali pesimizmom. Če jo gledamo z optimizmom, bo polna upanja in navdušenja, obratno pa, s pesimističnim gledanjem, nam bo vzelo voljo, da bi v svojem življenju nekaj naredili ali spremenili, ker že v naprej ne bi imelo smisla. Ko imamo novo priložnost, je prav, da jo izkoristimo, tudi če še ne vemo, kakšen bo končen izid.

V novem letu nas čakajo novi izzivi in nove izkušnje. Z močno voljo in zaupanjem lahko veliko naredimo. Začnimo ga z veseljem in navdušenjem, da bomo čim več naredili. Začnimo ga tudi v Božjem imenu, da bo ves naš trud in prizadevanje blagoslovljeno.

IMENA DUHA

TOMÁŠ ŠPIDLÍK (2)

TOLAŽNIK

V Jezusovem govoru med zadnjo večerjo beremo: *Žalost vam je napolnila srce. Toda govorim vam resnico: za vas je bolje, da grem; kajti če ne grem, Tolažnik ne bo prišel k vam; če pa odidem, vam ga bom poslal (Jn 16,6-7).*

Pogosto smo žalostni. To čustvo se rodi iz prepričanja, da se nekaj ne bi smelo zgoditi, da gre svet v napačno smer. Je torej nekakšno sovraštvo do resničnosti. Kristjan mora sovražiti greh. Odrešilna žalost je kesanje. Če pa nas, nasprotno, napade žalost zaradi življenja kot takšnega, zaradi družbe drugih, je to morda tedaj pomanjkanje vere v Previdnost, v dobroto Boga, ki se razkriva v svojih delih.

Vendar ni lahko premagati pobotosti. Ko gre za majhne težave, jih uspemo premagati z naravnimi tolažbami, s kakšnim razvedrilom. Če pa nastopi težko trpljenje, nasprotovanje, preganjanje, se čutimo šibke, nemočne pred težkim križem. Jezus sam je bil, ko je vnaprej videl svoje trpljenje v getsemanskem vrtu, žalosten do smrti (Mt 26,38), tako da

se mu je prikazal angel iz nebes in ga krepčal (Lk 22,43).

Zanimiva je ugotovitev, da je v najstarejših krščanskih dokumentih Sveti Duh imenovan »Angel«. »Angel« je grška beseda, ki pomeni glasnika. Svetega Duha je dejansko poslal Kristus kot svojega glasnika

k užaloščenim, ker more samo on odstreti ljudem pozitivni pomen križa in jih torej potolažiti tam, kjer nobena naravna tolažba ne more pomagati.

Sodobni bralec je presenečen, ko bere v spisih starih menihov številne obsodbe šal, smeha, norčevanja. Te sodbe so nedvomno pretirane in včasih tudi nepravilne. Toda razumeti moremo tudi, zakaj so jih učili. Asketi so razumeli, da pravega veselja ne moremo izsiliti z »zabavo«, tako da pozabimo same sebe. Neskaljivo veselje prihaja samo od znotraj in od znotraj nas tolaži samo Sveti Duh.

Iz tega vidika je poučna pripoved v *Fioretih* svetega Frančiška Asiškega, naslovljena *Kje je pravo veselje*. Svetnik to razlaga svojemu sobratu Leonu. Iz potovanja sta se vračala premočena od dežja, premražena, vendar sta bila že blizu svojega samostana.

Toda Frančišek je dejal: »Če nama ne odprejo vrat, če naju preženejo in se zato ne bova užalostila, je to pravo veselje!« Nezmožnost, užalostiti se v takšnem stanju, ni v človeški moči. Toda svetnik je veroval, da nam ga more dati Sveti Duh.

OGENJ

Stari narodi so imeli ogenj za božansko prvino. Tudi v Svetem pismu najdemo razodetja Boga, ki jih spremlja videnje ognja: v gorečem grmu (2 Mz 3,2 in dalje); na vrhu gore Sinaj (19,18); preroka Elija odpelje v

nebo ognjeni voz (2 Kr 2,11); Jezus mora po besedah svetega Janeza Krstnika krščevati v *Svetem Duhu in ognju* (Mt 3,11). Dejansko so se ob prihodu Duha pojavili nad glavami apostolov ognjeni jeziki (Apd 2,3).

Podoba ognja ponuja različne interpretacije. Če jo prenesemo v duhovno življenje, pomeni predvsem plamtečo gorečnost za dobro, za Božjo slavo. V tem smislu je rečeno o preroku Eliju, da je bila njegova gorečnost podobna ognju in da je njegova beseda žgala kot bakla (Sir 48,1).

Tudi pri človeških dejavnostih opažamo, kako dobro je, ko se nekdo čuti navdušenega za študij, za umetnost, za svoje delo. Opravlja ga dobro in z velikim užitkom. Gorečnost je nasprotna pomanjkljivosti, ki se imenuje »mlačnost«. Ta je po svetem Bernardu »senca smrti«; mlačnež je podoben neobdelanemu vinogradu, hiši brez oken in vrat. Malomarnost človeka oropa veselja. Torej poveča težo dneva. Je črv pri koreniki, gloda od znotraj, tudi če je od zunaj vse kot običajno.

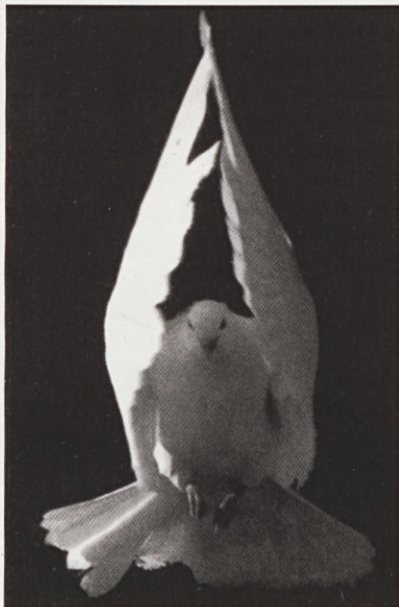
Mlačnost za Božje reči so očetje imenovali *sklerokardia* trdo, »sklerotično« srce, in za takšnega človeka so uporabljali besede iz Razodetja: Vem za tvoja dela, da nisi ne mrzel ne vroč. O, ko bi le bil mrzel ali vroč! Ker pa nisi ne vroč ne mrzel,

ampak mlačen, sem pred tem, da te izpljunem iz svojih ust (Raz 3,15-16). Evagrij imenuje to pregreho »opoldanski demon« (prim. Ps 90,6). Ko izgine mladostno navdušenje, v »opoldnevu življenja«, se številni ljudje čutijo utrujene in izgubijo smisel za to, da bi delali za dobro. Avtor je prepričan, da gre za »nadvse nevarnega demona«, ker naveličani in leni nimata volje, da bi se upirala.

Nasprotno, Sveti Duh ohranja v srcu kristjana mladostno gorečnost, veselo pripravljenost za vsakršno dobro, za katerega se ponudi priložnost. Sveti Martin je že bil na tem, da umre, in ko je videl žalost svojih učencev, je molil: »Gospod, če morem še biti koristen, ne zavračam dela.« Iz človeškega zornega kota daje pisatelj Tolstoj lepo pričevanje o svoji teti, ki je v njegovi hiši nadomeščala pokojno mater: vselej je služila drugim, toda na njenem obrazu se je videlo, da je velika sreča, ko more nekdo ljubiti in uresničiti svojo ljubezen. Tako so se v službi Bogu pojavljali svetniki, ogenj Duha je sijal v njihovih očeh.

GOLOB

Golob je postal najbolj znana podoba Svetega Duha v skladu z videnjem pri Jezusovem krstu (Mt 3,16). Pri interpretaciji prizora se zlahka spomnimo besedila iz prve Moj-

zesove knjige o prvem stvarjenju, ki pravi, da je *Božji duh vel nad vodami*; krst je »drugo stvarjenje«. Golobi so bili edini ptiči, ki se jih je smelo darovati v templju. Simbolizirajo čistost, preprostost (Mt 10,16).

Ker golobi prihajajo z višave in letijo proti nebu, so postali za duhovne avtorje simbol molitve.

Ko molimo, smo uvedeni v večni dialog med tremi Božjimi Osebam, kar bi brez pomoči Svetega Duha bilo nemogoče. Teofan Zatvornik razlaga trodelno razdelitev človeka, ki so jo poznali očetje, v tem smislu. Imamo telo, dušo in Svetega Duha.

Telo se hrani, diha, giblje se. Duša misli, hoče, čuti. Značilna dejavnost Duha je molitev, ki jo je mogoče imenovati »dihanje Duha«. S telesnim dihanjem prodre kisik v kri, ki ga prenese po celem telesu. Na enak način molitev vsrka Svetega Duha in doseže, da prodre v vse naše dejavnosti. Duh je kot ogenj, ki gori v srcu. Če naj ogenj ne ugasne, potrebuje zraka. Molitev ogreje ta plamen.

V bogoslužjih se po besedah posvetitve kruha in vina uporablja tudi tako imenovano *epiklesis*, izrecno klicanje Svetega Duha, da bi se spustil na darove, položene na oltar, in na ljudi, ki so okrog. S tem se izraža temeljna resnica, da vsaka molitev - torej tudi evharistična, zakramentalna molitev - ne bi bila učinkovita, če se, kot pravi Origen, ne bi sam Duh obračal k Očetu po naših besedah, če ne bi on na skrivnem klical *Abba, Oče* (Gal 4,6). On kliče močneje od nas, njegov glas, da tako rečemo, presega naše šibke krike. Na ta način Origen razlaga, da v vsaki molitvi prosimo za stvari, ki so boljše od teh, ki smo jih mi sami zmožni razumeti. Vsaki molitvi torej pripada epiklesis, prošnja, želja, da bi Sveti Duh molil z nami. Pri najpomembnejših bogoslužjih opravih pojemo himno »Pridi, o Sveti Duh!«

Vsaka molitev, če je še tako kratka, ima torej končno perspektivo. Z majhno človeško besedo ali s pobožnim občutjem srca prodremo v življenje presvete Trojice, v Božji svet, kjer je vsa sreča in kjer se skupaj z našim sodelovanjem odloča usoda vsega kozmosa.

Iz knjige *Ali poznaš Duha?*

Med neodgovornostjo in solidarnostjo: biti varuh svojega brata

PRIMOŽ KREČIČ

Kakšni so razlogi, da se je cela civilizacija tako obrnila proti življenju? Včasih se tako odločajo ljudje v težkih in dramatičnih razmerah hudega trpljenja, samote, ekonomske negotovosti, depresije in pomanjkanja upanja. Vendar pa se ta problem kaže tudi širše, pri osebnih izbirah, na kulturni in socialni ravni, kjer se kaže težnja, da bi ta dejanja proti življenju pojmovali kot zakonite izraze posamične svobode, ki jih je treba priznati in ščititi kot pravice. Ko toliko govorijo o temeljnih pravicah vsakega človeka, te iste pravice zanikajo, teptajo, spregledajo. To je napad na izključene, nemočne, potisnjene na rob. V ozadju tega je popačeno pojmovanje človeka in njegove svobode, ki jo razumejo povsem individualistično, kot svobodo močnejših proti slabotnim. Toda svoboda ima bistveno odnoso razsežnost, svobodni smo toliko, kolikor ne ogrozimo svobode drugih. Svoboda je svoboda, kolikor je postavljena v službo osebe in njenega uresničevanja, po podaritvi samega sebe in sprejemanju drugih. Svoboda, ki zanika in zmaliči samo sebe, postane uničevalka drugih. Za vsem tem je priznavanje in spoštovanje temeljne povezave svobode z resnico. Brez tega moreta kaj hitro sebični interes in subjektivno mnenje zavladata nad življenjem in njegovo objektivno stvarnostjo. V subjektivni svobodi pa more vse postati predmet trgovanja, tudi pravica do življenja. Na državnem in političnem področju lahko postavi pod vprašaj to pravico večinsko mnenje prebivalstva. Na ta

način se demokracija podaja na pot totalitarizma. Država utrta sad z 'drevesa življenja' in si jemlje pravico, da razpolaga z življenjem najslabotnejših, ki so brez obrambe, in sicer v imenu koristi nekaterih. Tako sta pod videzom zakonitosti, ki na videz varuje dostojanstvo vsakega človeka, izdana življenje in sam demokratični ideal. Pri odkrivanju korenin kulture smrti se ne smemo ustaviti le pri izprijenem pojmovanju svobode, ampak je treba priti k jedru same drame sodobnega človeka, to je zamračitve čuta za Boga in za človeka, ki je značilna za to kulturno okolje, je poudaril papež Janez Pavel II. Sekularizem preizkuša same korenine krščanske vere in pripadnosti Cerkvi. Kdor izgubi čut za Boga, postane tu-

di neobčutljiv za človeka. Zatemnitev smisla za Boga in za človeka vodi k praktičnemu materializmu, ki rojeva individualizem, koristolovstvo in uživaštvo, ti so usmerjeni proti življenju in ga spodkopujejo. Tako smo pri edinem cilju za mnoge ljudi, to je vzpostavljanje nebes na zemlji, iskanje blaginje, trenutnih užitkov, sanjarjenja, doživetij, vse to pa zgolj na ravni 'imeti'. S podobnim odnosom sprejemajo trpljenje in druga bremena življenja, to velja tudi za odnos do telesa, ki ga ne dojemajo kot kraj srečanja z drugimi, z Bogom in svetom, ampak tako, da je skrčeno zgolj na snovnost, kot splet organov, funkcij in energij, ki jih je treba uporabiti po merilih užitka, privlačnosti in uspešnosti. Seveda razmere niso samo črne in brezupne, so pa kritične in lahko postanejo usodne za naš narod ter civilizacijo. Kljub nasprotovanjem in temnim napovedim je še živ Božji glas v vesti ljudi, kjer živijo osebne svetinje in iz nje črpamo spodbude ter moč za pot ljubezni do človeškega življenja, za njegovo sprejemanje in služenje temu življenju (EŽ 24). Zato se pojavlja toliko pozitivnih pobud med ljudmi, mnoge izmed njih so podkrepljene še s krščanskim

Blaženi CEFERINO NAMUNCURÁ

LILIJA IZ PATAGONIJE

Ceferino je bil sin Rosarije Burgos in poglavarja Manuela Namuncurá. Rojen je bil 26. avgusta 1886 v vasi Chimpay v provinci Río Negro. Ko je bil star dve leti, ga je salezijanski duhovnik Melanesio krstil na enem svojih misijonskih potovanj. Nekoč se je Ceferino s svojimi prijateljski igral ob deroči reki Río Negro, spodrsnelo mu je, padel je v vodo in deroči tok reke ga je potegnil za sabo. Otroci so kričali, prišli so ljudje, pa niso mogli storiti ničesar, vendar se je otrok rešil.

NJEGOV POKLIC. Avgusta 1897 se je njegov oče Manuel odločil, da bo s sinom potoval v Buenos Aires, kjer naj bi fantek študiral. To je storil, čeprav so staroste njegovega plemena temu nasprotovali. Ko je sina pustil v mestu, mu je kot zadnji nasvet rekel: »Ostani zvest svojemu rodu.«

Septembra 1898 je Ceferino prejel prvo sveto obhajilo in sklenil, da bo za vedno ostal Božji otrok. V njem se je začela prebujati želja, da bi postal duhovnik in misijonar.

Poglavar Manuel, ki je bil polkovnik, je poslal sina v vojaško šolo, kjer je dobil zanj štipendijo. Čez nekaj časa je Manuel obiskal sina; ta je bil zelo žalosten in potr. Njegovi tovariši so se iz njega norčevali; poleg tega je svobodni sin Patagonije težko prenašal trdo disciplino vojaškega zavoda. Po štirih letih bivanja v Buenos Airesu je Ceferino zbolel na pljučih; mučil ga je pogost kašelj.

Oče Manuel je vzel sina iz vojaške šole in ga po nasvetu bivšega predsednika Sáenz Peña, prijatelja domorodcev, vpisal v salezijanski zavod, kjer so ga lepo sprejeli. Apostolski vikar za Patagonijo je bil Juan Cagliero, ki ga je sv. Janez Bosko poslal v Argentino. Ceferino se je v salezijanskem zavodu hitro uživel.

V nedeljo, 11. novembra, je papežev odposlanec vatikanski državni tajnik kardinal Tarcisio Berone proglasil za blaženega Indijanca iz rodu Mapučev Ceferina Namuncurá. Sveta maša in obred proglasitve se je vršil v mali vasi Chimpay v provinci Río Negro. Poleg številne množice, ki je bila navzoča pri razglašenju, je bilo tam tudi okrog 400 Indijancev iz plemena Mapučev, sorojakov Ceferina. Peli so melodične pesmi v svojem jeziku. Kar naenkrat se je zaslišal krik; ni bil klic na vojno, bila je prošnja k nebeškemu Očetu; bil je krik plemena, ki izumira.

Med udeleženci slovesnosti je bila tudi mlada žena Valeria Herrera, ki je čudežno ozdravela na priprošnjo novega blaženega.

Isti dan je papež Benedikt XVI. pri splošni avdienci na Trgu svetega Petra, priporočil Ceferina kot vzor vseh mladih današnjega časa, zato je prav, da ga vsaj nekoliko spoznamo.

razodetjem in duhovno močjo velikonočne ljubezni. Niso redki zakonci, ki z velikodušnostjo sprejemajo otroke kot najodličnejši dar zakona. Nekatero družine poleg svojih dolžnosti sprejmejo še druge otroke, ki so zapuščeni ali v stiski, odprte so za prizadete in bolne ljudi. Po župnijah in drugod nastajajo zakonske skupine, v katerih si zakonci nudijo oporo pri družinskem življenju, porajajo se središča za pomoč življenju in posameznikom, ki so v težavah, veliko je prostovoljcev, ki skrbijo za tiste, ki se jim je življenje polomilo. Tudi v zdravstvu so nove pobude v smeri varovanja življenja in preventivnega zdravljenja. Med ljudmi so različne oblike medsebojne pomoči, da si zlasti v stiskah priskočijo na pomoč. Prav tako se veča čut za kakovost življenja in za ekologijo. Vse to kaže na novo solidarnost, ki bo mogla še v večji meri podpreti ljudi in družine v njihovi odločitvi za življenje. Solidarnost in medsebojna pomoč sta velikega pomena pri premagovanju težkih trenutkov in dajeta občutek opore in zavarovanja ter odločanja za več življenja.

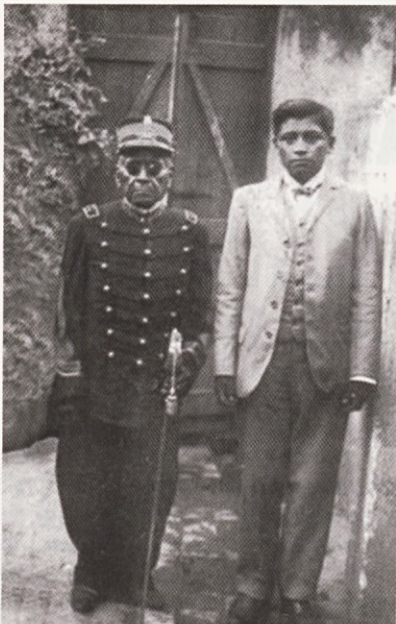
Vsekakor pa je za obnovo volje do življenja in opredelitev za življenje potrebno nekaj več, jasen cilj velikonočnega življenja in ljubezen, ki ni samo človeška.

Iz tednika *Novi glas*

PREMIER JANEZ JANŠA VABI PAPEŽA NA OBISK

VATIKAN, 29. novembra 2007 (Zenit.org). – Premier Republike Slovenije je osebno povabil Benedikta XVI. na obisk leta 2009, ko bo Leto mladih in zaključek Narodnega evharističnega kongresa.

V avdienci pri svetem očetu se je Janez Janša zahvalil v imenu slovenskega naroda Svetemu sedežu za pozornost, katero izkazuje od njegove samostojnosti dalje, je potrdil vatikanski informativni urad.

Poglavar Manuel, polkovnik,
s sinom Ceferinom

Molče je z zanimanjem opazoval vse, kar se je godilo v njegovi okolici. Kardar so se gojenci igrali, je Ceferino sproščeno užival v svoji primitivni življenjski sili. Tekal je, se igral in bil srečen.

Po naravi je imel zelo lep glas. Takrat je še pel sopran, njegov pevski tovariš je bil Carlos Gardel. Ceferino je bil solist na vseh prireditvah in njegov glas je večkrat odmeval pod kupolo stolnice v Buenos Airesu.

Njegovo zdravje je bilo zelo krhko. Poslabšalo se je na zimo v mrzlih vlažnih dneh in pogosto ga je mučil hud kašelj.

Leta 1903 je bil Ceferino star 17 let. Zdelo se je, da se je njegovo zdravje zboljšalo, zato je začel študij latinščine. V zavodu je užival, ko je zabaval sošolce in jim pripovedoval o junaških podvigih svojega araukanskega plemena in starega očeta poglavarja Calfucurá. Proti koncu leta je ponovno zbolel za pljučno tuberkulozo. Moral je prekiniti študij in počivati.

V RIMU PRI SVETEM OČETU PIJU X. Aprila 1904 je msgr. Cagliero postal nadškof; sveti oče ga je poklical v Rim. Ceferino je prosil svojega vzgojitelja, naj ga vzame s seboj. Vkrčala sta se na ladjo, ki je pristala v Genovi. Od tam sta odpotovala v Turin, kjer ju je sprejel Don Rúa, ki je

bil tudi že proglašen za blaženega in je bil prvi Don Boskov naslednik.

Septembra istega leta sta odpotovala v Rim, kjer ju je sprejel papež Pij X. Msgr. Cagliero je Ceferina predstavil svetemu očetu, ki je bil ganjen, ko je videl mladega Araukanca. V svoji privatni sprejemnici se je z obema prijazno pogovarjal.

Oktober je Ceferino znova začel študije, ki jih je nadaljeval do pomladi leta 1905. Takrat se je njegovo zdravje močno poslabšalo.

SLUTIL JE, DA ODHAJA K VEČNEMU OČETU. 28. aprila so ga prepeljali v bolnico Fatebenefratelli na otoku Tibere. Ceferino se je zavedel, da bo umrl. Prosil je za sveto evharistijo. Bog ga je poklical k sebi 11. maja 1905.

Nekaj dni potem je v Buenos Airesu pater Valentim Bonetti sprejel vélikega poglavarja Manuela Namuncurá in mu sporočil sinovo smrt. Stari Indijanec se je usedel in jokal kot otrok.

Ceferina so pokopali v Rimu. Na pogrebu je bilo nekaj salezijanskih duhovnikov in njegovih sošolcev. Leta 1924 so žaro z njegovimi zemeljskimi ostanki prepeljali v Argentino, kjer ga je sprejelo kakih 100 mladih fantov, ki so ga spremljali v Patagonijo do Fortín Mercedes ob obrežju reke Colorado, kraj kjer počiva še danes.

Ceferino z msgr. Cagliero

Ceferinov pevski tovariš je bil Carlos Gardel
(levi, manjši)

POSTOPEK ZA PROGLASITEV CEFERINA K BLAŽENIM

Leta 1944 je katoliška Cerkev začela postopek, da bi bil Ceferino prištet k blaženim. Papež Pavel VI. je leta 1972 potrdil junaške kreposti Ceferina in ga proglasil za Božjega služabnika, kot prvi korak na poti njegove svetosti. 13. januarja 2006 je pater Simón Dante, drugi postulator za beatifikacijo, oddal v Vatikanu poročilo o čudežu na Ceferinovo priprošnjo. Papež Benedikt XVI. je 6. julija 2007 podpisal dekret o beatifikaciji mladega laika iz rodu Mapučev, ki je umrl pri osemnajstih letih, ko je v Rimu študiral, da bi postal duhovnik.

Čudež, po katerem je bil Ceferino proglašen za blaženega, se je zgodil v Córdoba leta 2000. Mlada 24-letna Valeria Herrera je zbolela za rakom na maternici. Družina bolnice se je zatekla k Ceferinu in goreče prosila za njegovo priprošnjo pri Bogu, da bi ji rešil življenje. Žena je naenkrat ozdravela in ponovno zanosila. Bolezen je izginila brez sledu in brez posledic. Znanstveno se njenega ozdravljenja ne more razložiti; potrjeno in raziskano je bilo z medicinskimi študiji v času bolezní in po njej.

Čudežno ozdravljenje so v Rimu študirali štiri leta in izjavili, da se bo proces zelo hitro nadaljeval. Pater Enrique Del C6valo, postulator postopka, je preteklega decembra obvestil, da je zdravniška komisija Kongregacije za svetniške postopke izjavila, da iz kliničnega vidika ozdravljenje, ki je bilo predstavljeno njenemu sodišču, znanstveno nima razlage.

Še več drugih uslišanj se je zgodilo na priprošnje novega blaženega.

Hvaležna družina. Večkrat smo prejeli posebne milosti na priprošnje Ceferina. Takole pripoveduje neki moŹ. Leta 1998 sem zaradi bolezni ostal brez dela in tudi pokojnine še nisem dobil. Molil sem z velikim zaupanjem in prosil Ceferina, naj posreduje in hitro sem prejel pokojnino. Potem je moja hči kar na hitro zbolela. Čutila je močne bolečine na prsih. Zatekli smo se k Ceferinu; bolečine so pojenjale in ko je ponovno šla k zdravniku, je bolezen izginila brez sledu. Z veliko gorečnostjo in zaupanjem romamo na grob Ceferina v Fortín Mercedes. Hvala Ceferino! Jacinto Barbieri in Ana Álvarez, Mar del Plata prov. Buenos Aires.

Moja roka se zopet giblje. Hočem pričati o milosti, ki sem jo prejel po Ceferinu. Zopet lahko gibljem roko in prste, potem ko je roka ostala popolnoma negibna po hudi prometni nesreči. Nilda Serra, Termas del Río Hondo, Santiago del Estero.

Huda nesreča. Utrpeli smo hudo prometno nesrečo na cesti 33, pet kilometrov od Huinca Renac6. Trčili smo in se večkrat z avtom obrnili. Mene je vrglo iz avtomobila več metrov daleč. Šele po 25 minutah je prišla ambulanca. Imela sem razbito lobanjo, pretrgana jetra, notranje krvavitve in dve zlomljeni rebri. Pozdravila sem se na priprošnje Ceferina. Sedaj okrevam za resno boleznijo na kolenu, ne bi mi bilo treba na operacijo, kot so mi prvotno svetovali zdravniki. Hvala Ceferino!

María Campo, Villa Santa Rosa, prov. La Pampa.

Ceferino v Braziliji. Pošiljam vam poročilo iz San Pabla, Brazilija, kjer živim že dve leti. Mladi Brazilec Michel, star 18 let ni mogel dobiti dela. Z velikim zaupanjem sem začela devetdnevnicu k Ceferinu, da bi preskrbel Michelu delo. Po dveh dneh so ga poklicali v službo, kjer še vedno dela. Kaj naj rečem? Hvala! Tudi tukaj v San Pablu ljudje počasi spoznavajo lik Ceferina. Mariana Rosa, San Pablo, Brazilija.

Nesreča. 16. januarja 2004 je bil moj sin Juan José pri prometni nesreči težko ranjen; premaknila se mu je vretenca. Bilo je nevarno, da bo ostal hrom. Z velikim zaupanjem sem se obrnila k Ceferinu in ga prosila, naj posreduje, da bi moj sin ozdravel. Bila sem uslišana. Danes je moj sin zdrav in dela. Alicia Barsh, Médanos, Buenos Aires.

Težave na črevesju. Korelček je bil rojen 20. januarja 2004. Bil je lepo dete, tehtal je 3,500 kg. Nekaj dni po rojstvu je začel bruhati zeleno tekočino. Nesli smo ga v bolnico, kjer so ga internirali na intenzivni negi. Naredili so mu več študijev in ugotovili, da ima zaraščeno črevo. Zdravniki so se odločili za operacijo.

Po dveh mesecih se mu je ista težava ponovila. Dojenček je moral zopet na operacijo. Vedno sem otročička priporočala Aravkancu, naj ga pazi in posreduje zanj. Danes je otrok zdrav in lepo raste brez vsakih posledic. Hvaležna sem Ceferinu; zame je to velik čudeŹ, ker nam zdravniki niso dali veliko upanja, da bi otrok ozdravel. Norma Gallardo, stara mama, Comodoro Rivadavia.

TUDI PO NJEGOVIH PISMIH GA SPOZNAMO

O svoji avdienci pri papeŹu Piju X.

Častiti oče Pagliere!

27. septembra nas je sprejel sveti oče Pij X. K njemu smo šli: prevzvišeni msgr. Juan Cagliero in še trideset predstojnikov salezijanskih hiš v Ameriki ter »kraljevi sin patagonskih ravnin«. (Tako so pisali časopisi v Rimu). Ko nas je sveti oče vse osebno pozdravil, so mi namignili, naj začnem svoj govorček, ker mi je msgr. Cagliero prej naročil, da bi povedal nekaj besed v italijanščini.

Ko sem začel, nisem čutil svojega telesa. Na polovici govora je vse v meni trepetalo; tresle so se mi roke, noge, glas se mi je izgubljal v grlu. Pokleknil sem pred svetega očeta in ga prosil, naj me blagoslovi. Solze so mi tekale po licih. Prosil sem blagoslova za svojo družino in za vse Indijance Patagonije. Končal sem, bil sem miren.

Skakšno pozornostjo, prijaznostjo in ljubeznijo me je poslušal sveti oče. Ni se hotel uvesti na svoj prestol. Ko sem končal, me je on dvignil in mi rekel sledeče: »Sin moj, zahvalim se ti, ker si tako lepo govoril o Kristusovem vikarju. Bog daj, da bi lahko izpolnil vse, kar si mi povedal, da bi lahko spreobrnil svoje brate v Patagoniji k Jezusu Kristusu. Iz srca ti podelim apostolski blagoslov. Povej svojemu očetu, da ga sveti oče blagoslavlja; njegovo družino in vse ljudi, ki so pod njegovim poglavarstvom. Bog te blagoslovi, sin moj.«

Medtem, ko je govoril te prijazne očetovske besede, nisem mogel zadržati solz. Oh, kako je sveti oče dober!

Prečastiti oče Juan Beraldi!

Bi lahko naštel vse dobrote, ki sem jih dan na dan deležen? Predvsem, da me duhovno vodite. Ne, res ni mogoče. Kako naj poplačam svoj dolg? Vam bom podaril veliko denarja? Ne. Veliko razsežne zemlje? Tudi ne. Veliko raznih živali? Še manj, ker vsega tega nimam. Poslužil se bom višjih vrednot. Za Vas bom daroval sveto obhajilo. Da, veliko bom za Vas molil. Tako je.

To mi je nasvetoval moj angel varuh. Namignil mi je, da je Vam to drugo bolj všeč, kot če bi vam poklonil denar, zemljo, živali.

Prejmite predragi oče moje čestitke, obilo blagoslova Vsemogočnega. On naj vam nakloni veliko let življenja v dobro človeštvu.

Vaš ponižni sin v Jezusu in Mariji.

MARIJINA NAVZOČNOST V ŽIVLJENJU CEFERINA

Od trenutka, ko je Ceferino spoznal Jezusovo Mater Marijo, je ta ostala za vedno v njegovem srcu. Ob neštetih priložnostih govori o Njej svojim tovarišem. Pogosto jo omenja v svojih pismih in se priporoča Njenemu varstvu. Ob neki priložnosti je zapisal: »Ob Marijinih nogah bi preživel ves dan«. Posebno njegova molitev je bila prepojena z Marijino navzočnostjo. Ko je bival v Turinu, je dolge ure premolil v svetišču Marije Pomočnice kristjanov in prosil za svoje brate Aravkance in druge iz Patagonije. Salezijancem, prijateljem in družini je pošiljal razglednice svetišča in priporočal pobožnost do Marije Pomočnice. Začetnice Marijinega imena so spremljale njegov lastnoročni podpis.

PISMO PATAGONSKIH ŠKOFOV OB BEATIFIKACIJI CEFERINA

Dragi možje in žene naše domovine!

Vam smo hoteli predstaviti pričevanje tega mladega prvotnega prebivalca, učenca in misijonarja.

Za nas, ki smo začeli tretje tisočletje, je on vzor za vse, ki živijo na tej zemlji upanja. Vzor ljubezni do družine, svojega ljudstva in svoje zemlje. Vzor vere, ki jo je gojil in razvijal kljub težavam in križem. Mladi vzor zaradi načrtov življenja, ki ga je koval. Naša domovina potrebuje mladih, ki bi hoteli biti koristni in služiti svojemu ljudstvu, ki bi hoteli biti misijonarji svojemu narodu.

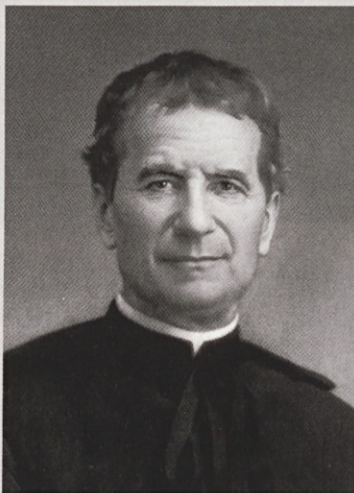
Ceferino, gavč in prijatelj vseh, naj nam podeli moči, da bi lahko darovali lastno življenje v službi za skupno dobro, za pravico in resnico, ki nas bo osvobodila. Naj nam pomaga, da bodo Cerkev v Argentini, učenci in misijonarji delali za bratsko skupnost, da bi vsi našli Boga in Besedo in v Njem imeli življenje.

Ceferino, ki sledi Jezusu, predstavi drugo podobo naši porabniški družbi, ki izključuje veliko ljudi. V družbi, ki je zaničevala prvotne prebivalce, ki je naredila iz »pohoda v puščavo« epopejo civilizacije proti divjaštvu, se predstavi ta mladenič brez moči, brez denarja, brez naslovov, brez sovraštva. Indijanec, ki je izgubil vse, vendar je ohranil svojo kulturo, svoje vrednote, duha skupnosti z brati in svojo močno voljo. Ubog je v snovnih dobrinah, bogat v kreposti in drži, po kateri je nov in različen vzor za vse, zgled za vse.

Ceferino je klic današnjemu svetu, je mladi domorodec; kaže nam pot v dostojno življenje, ki ga je vredno živeti!

Prevedla Metka Mizerit

DON BOSKOVA VERA JE GORE PRESTAVLJALA

Bilo je 16. novembra 1866. Tega dne je moral Don Bosko nujno plačati štiri tisoč frankov gradbenemu mojstru, čeprav ni imel centezima v žepu. Hišni ekonom je že od jutra hodil okrog raznih dobrotnikov, da bi dobil to vsoto, a je mogel zbrati komaj tisoč frankov.

Po malici je Don Bosko vzel

svoj klobuk in sam šel iskat pomoč, v upanju, da mu božja Previdnost odpre kakšna vrata. Po prvem tavanju na slepo, se znajde nasproti postaje. Ustavi se, saj ne ve, kam naj gre. Naenkrat ga ogovori neki uradnik iz knjižnice: »Gospod župnik, ste slučajno vi Don Bosko?«

»Da, v čem sem vam lahko na uslugo?«

»Moj gospodar vas prosi, da bi ga šli pogledat.«

»Grem takoj. Ali je morda daleč?«

»Ne, tu blizu je, na koncu teh hiš.«

»Ali je onile hotel njegov?«

»Da, gospod ima veliko pod palcem; utegnil bi narediti kaj dobrega za vašo cerkev.«

+

Stopila sta v zelo lepo sobo, kjer je ležal starejši gospod, ki se je zelo razveselil Don Boska.

»Oče, potrebujem, da molite zame!«

»Od kdaj ste pa bolni?«

»Tri leta sem že v tej postelji in

zdravniki mi ne dajejo nobenega upanja. Če bi dobil od vas kakšno tolažbo, bi dal rad kaj v dobrodelne namene.«

»To bi mi prišlo zelo prav. Prav danes potrebujemo tri tisoč frankov za cerkev Marije Pomočnice.«

»Kar tri tisoč frankov? Na to pa kar pozabite, oče. Če bi šlo za nekaj stotin, bi lahko govorila, za tri tisoč pa ni mogoče.«

»Kaj je preveč? No, potem ne govoriva več o tem,« reče Don Bosko. Sede in mirno začne pogovor o neki politični zadevi.

»Toda, oče,« ga kmalu prekine bolnik, »moj problem ni to, problem je moje zdravje!«

»Kako bi se pozdravili? Povedal sem vam, kako bi to dosegli, a niste za to.«

»S tremi tisoči frankov?«

»Nič vas ne silim...,« pravi Don Bosko.

»Toda, oče, če bi mi pomagali, da bi laže prenašal moj križ, vam obljubim, da vas ne bom pozabil ob koncu leta.«

»Ob koncu leta? Ali me niste razumeli, da jih potrebujem še to popoldne!«

»Še to popoldne? Pa vendar ne mislite, da imam tri tisoč frankov tu pod blazino? V banko bi jih bilo treba iti iskat.«

»Zakaj pa ne greste danes ponje?«

»Kaj se šalite, oče? Tri leta se že ne morem premakniti s te postelje!«

»Za Boga in Marijo Pomočnico ni nič nemogoče...«

+

Nato zbere Don Bosko v sobi trideset oseb, ki so molile z njim molitev k Najsvetejšemu zakramentu in Mariji Pomočnici. Po končani molitvi prosi, naj prinesejo bolniku obleko. Seveda je bolnik ni imel, saj se že tri leta ni oblačil.

»Takoj mi kupite nekaj,« se bolniku začne muditi. »Storite, kar vam poreče oče.«

V tistem trenutku pride zdravnik in se odločno zoperstavi temu, kar je imel za največjo neumnost.

Toda prinesejo obleko in bolnik, potem ko se obleče, križari

z velikimi koraki po sobi gor in dol vpriči prisotnih, ki očem ne morejo verjeti. Nato korajžno stopa po stopnicah brez pomoči kogarkoli in se napoti v banko.

Nekaj minut kasneje izroči Don Bosku tri tisoč frankov.

»Sem popolnoma zdrav!« ne ne-

ha ponavljati.

»Vi ste vzeli svoje zlatnike - iz banke, naša Gospa je pa vas vzela - iz postelje,« je zaključil Don Bosko.

»Blaženi Don Bosko«, A. Auffray
Iz *Un Minuto con María* prevedel S.S.

Vprašujete ODGOVARJAMO

LOJZE KUKOVICA

1 - Sliši se v zagovor uporabe protispočetnih sredstev, da njih uporaba zmanjša število splavov in da bi jih torej morali dovoljevati vsaj kot manjše zlo. Mi morete povedati kaj več o tem?

Najboljši odgovor na vaše vprašanje se mi zdi ta, da vam enostavno navedem besede, ki jih je o tem napisal papež Janez Pavel II. v okrožnici *Evangelium vitae* - (Evangelij življenja). Takole pravi o tem vprašanju: »Pogosto se trdi, da je uporaba protispočetnih sredstev, ki so vsem in zlahka dostopna, najbolj učinkovito sredstvo proti splavu. Poleg tega se obtožuje katoliško Cerkev, češ da dejansko pospešuje splav, ker vedno znova in trdovratno uči, da je uporaba protispočetnih sredstev nedovoljena. Če ta ugovor natančneje pogledamo, se odkrije, da je v resnici varljiv. Morda res mnogi segajo po protispočetnih sredstvih celo z namenom, da bi se ognili pozneje skušanju splava. Toda protivrednote, ki so lastne protispočetni mentaliteti - popolnoma nasprotna odgovornemu izvajanju

očetovstva in materinstva, ki spoštuje polni pomen zakonskega dejanja - so takšna, da delajo še močnejšo to skušnjava spričo morebitnega spočetja nezaželenega novega življenja.

Dejansko je 'kultura splava' posebej močno razvita v ambientih, ki zavračajo nauk Cerkve o protispočetju. Res je seveda, da sta protispočetje in splav z moralnega vidika dva močno različna nereda: protispočetje nasprotuje polni resnici spolnega dejanja kot pravega izraza zakonske ljubezni, medtem ko splav uniči življenje človeškega bitja. Uporaba protispočetnih sredstev je nasprotna kreposti zakonske čistosti, splav pa nasprotuje kreposti pravičnosti in krši direktno božjo zapoved: »Ne ubijaj!«

Kljub njuni različni naravi in moralni teži sta obe zadržanji pogosto med seboj ozko povezani, kot dva sadova iste rastline. Res je, da niso redki primeri, ko se pride do protispočetja in do splava pod vplivom raznih podobnih življenjskih težav, ki pa seveda nikoli človeku ne prihranijo napora, ki ga zahteva polno spolnjevanje božjega zakona.

Toda v zelo pogostnih drugih primerih pa takšno postopanje izhaja iz hedonistične in neodgovorne mentalitete o spolnosti in predpostavljajo egoistično umevanje svobode, ki smatra novega otroka kot neko oviro za razvoj lastne osebnosti. Tako se življenje, ki bi se lahko porodilo iz zakonskega spolnega dejanja, spremeni v sovražnika, ki se mu je treba za vsako ceno izogniti in se pokaže splav kot edini možni odgovor spričo neuspešne uporabe protispolčetnih sredstev.

Na žalost je vedno bolj vidna povezanost, ki obstaja med uporabo protispolčetnih sredstev in splavom, kar kaže tudi na alarmanten način dejstvo, da je na razpolago vedno več kemičnih proizvodov, splavnih naprav in 'cepiv', ki se dobijo enako lahko kot protispolčetna sredstva, ki pa v resnici delujejo kot abortivna v prvih fazah razvoja novega živega bitja.«

Iz dognanj, do katerih so prišli raziskovalci v nekaterih deželah, kot na primer na Finskem, na Danskem in v ZDA, je razvidno, da je prvi učinek protispolčetnih sredstev ta, da vodijo tiste, ki jih uporabljajo, do bolj negativnega zadržanja do morebitnega otroka, ki je bil spočet in da se zato tudi pogosteje odločajo za splav.

Poleg tega je treba danes imeti jasno pred očmi, da je splavov danes veliko več kot nekdaj, ker obstaja alternativa med 'kirurgičnim' in 'kemičnim' splavom, kajti skoro vse na videz samo protispolčetne 'kroglice' imajo abortivne učinke, medtem ko so nekatere od njih pa sploh samo abortivne.

2 - Pred kratkim sem zasledil v internetu novico, da je neka katoliška ženska-škofica 'posvetila' v katoliške duhovnike dve ženski. To se je zgodilo v škofiji St. Louis (ZDA) 11. novembra letos. In ker očitno ni mogla tega narediti v kakšni katoliški cerkvi, je to storila v eni od judovskih sinagog istega mesta. Ob tem žalostnem dogodku moje vprašanje: More Cerkev spremeniti dosedanja nauk in prakso, da morejo postati duhovniki samo moški?

Cerkev že 2000 let uči in po tem nauku tudi ravna, da je Kristus sam določil, da morejo postati v Cerkvi duhovniki samo moški. Iz Svetega pisma, ustnega izročila in nepretrganega nauka cerkvenega učiteljstva je to povsem jasno, zato tega do pred kratkim tudi nihče nikoli ni oporekal. Tudi protestanti in druge ločine, ki so v marsičem odstopile od do tedaj skupnega krščanskega nauka, niso v tej točki skušale temu nauku oporekati. Šele po 2. Vatikanskem koncilu so se pojavili prvi glasovi, ki so v tem nauku gledali neko manjvrednotenje ženskega spola in kršitev evangeljske enakosti obeh spolov. In zatorej so začeli učiti, da bi Cerkev skladno z zahtevami novih časov dotedanji nauk in svojo prakso lahko spremenila.

Ne, Cerkev tega ni mogla in ne bo mogla spremeniti. Da je Kristus samo moške posvetil v duhovnike, ni tega storil zato, ker je bila v njegovem času ženska potisnjena skoro izključno v zasebno življenje. Kristus da se je temu prilagodil, da to zatorej ne pomeni, da mora tudi njegova Cerkev postopati tako, da torej ne more spremeniti česa, kar je Kristus v svojem času določil. V našem vprašanju glede moških kot edinih, ki morejo postati duhovniki.

Kristus je v mnogih zadevah ravnal nasprotno, kot je zahteval tedanji judovski ambient in bi zato tudi glede duhovništva prav lahko ravnal drugače, kot bi bilo v skladu s tedanjim gledanjem družbe na ženske. Tako nam na primer evangeliji poročajo, kako so poleg apostolov tudi nekatere ženske stalno hodile za Jezusom, da so mu stregle in so tako spadale v njegov intimen krog. Nekatere od njih so mu bile še bolj zveste kot apostoli, ko so ga spremljale tudi v trpljenju in z Marijo stale pod križem, medtem ko so ga skoro vsi apostoli zapustili in zatajili. Ne najdemo pa v evangelijih najmanjšega sledu, da bi jim Kristus dal kakšno posebno poslanstvo v bodoči Cerkvi in kakšno deleženje na pastoralni oblasti, kot jo je dal apostolom. In vendar je bila med temi ženami tudi Marija. Če komu, bi Kristus podelil kakšno posebno mesto v svoji bodoči Cerkvi.

Kar pa zadeva enakost ženske in moškega, pa sv. Pavel pravi, da so v Kristusu vsi enaki, da v nadnaravnem redu ni več ne Juda ne Grka, ne svobodnega ne sužnja, ne moškega ne ženske – ker da smo v Kristusu vsi ena sama stvar. Vsi smo namreč božji otroci, Kristusovi bratje, dediči nebeškega kraljestva. Nihče pa ne more na podlagi svojega spola ali kakšnega drugega naslova zahtevati kakšno posebno mesto ali službo v Cerkvi. Tako je tudi duhovništvo poseben božji dar, Kristusova izvolitev, ki jo je pridržal samo moškimi. Sveti Duh namreč deli darove in karizme, kakor hoče in tako kliče v duhovništvo samo moške. Podobno je že v Stari zavezi Bog pridržal duhovništvo samo moškimi.

Da bi bila zadeva dokončno jasna tudi danes in za vse bodoče čase, je papež Janez Pavel II. leta 1994 slovesno izjavil: »Da bi ne bilo nobenega dvoma o tako važni stvari, ki spada k sami božji uredbi Cerkve, izjavljam, da Cerkev nima nobene oblasti, da bi podelila duhovniško posvečenje ženskam. To sodbo morajo dokončno sprejeti vsi verniki Cerkve.«

ALI SV. JOŽEF RES TAKO ČUDOVITO USLIŠUJE?

Primer iz Sovjetske zveze

To se je dogodilo v neki hiši v Rusiji, kjer na videz že ni ostalo nič, kar bi spominjalo na vero. Le babica, babuška, v gornjem stanovanju je še ostala zvesta Kristusu.

Ta nekega dne vzame iz svojega skrivališča ikono sv. Jožefa in prižge dve sveči. V tistem trenutku jo najde vnuk Mihajlo pri molitvi. Otrok ji stavi tisoč vprašanj in ga vse zanima, o čemur mu ona pripoveduje.

Svoji materi gre takoj povedat, da je z babuško molil k sv. Jožefu. Matrjona, prava brezverka, reagira kot ranjena kača: »Mali neumnež, ponavljajš, kar ti pripovedujejo starke. V Rusiji ni 'dobrega boga', ni svetnikov ne sv. Jožefa.« Nato mu v bolj mirnem tonu pravi: »Povej mi, Mihajlo, ali si kdaj videl dobrega boga? Ali si že srečal sv. Jožefa? Ali ti je otrok Jezus morda že kaj dal?... Dragi otrok, to so pravljice, v katere verujejo neuke stare ženske! Ubogi revež si, če veruješ to, kar pravi babica! Prišli bodo vojaki in nas vse odvedli, tako kot so odvedli strica Ivana. Takrat boš zaman klical boga... Naša usoda njega ne bo zanimala. Ali si razumel?«

Jelisaj, oče, prisostvuje dogajanju zaskrbljen. Kraguljčki ruske vprege s tremi konji, trojke, ga šele spravijo v realnost. Neki prijatelji in znanci Matrjone so prišli, da ostanejo pri njih za nekaj dni. Sprejmejo jih s pregovorno rusko gostoljubnostjo. Tako bo življenje na tej samotni kmetiji vsaj malo manj monotono. S pomočjo trojke organizirajo velike ekskurzije. Dnevi hitro tečejo. Bliža se praznik sv. Jožefa, ki se je nekoč obhajal slovesno ob zvonjenju zvonov.

V odsotnosti družine in gostov babuška prižge sveče pred ikono sv. Jožefa in moli k temu velikemu svetniku skupaj s številnimi ruskimi srci, ki so ostali zvesti veri

njihovih očetov.

Naslednjega dne pa se Matrjona vrne z bolnim otrokom. Zvečer se vse telo trese. Vročina se dviga, da sta starša vsa iz sebe. Gostje odidejo in obljubijo, da bodo iz najbližjega mesta poslali zdravnika. Mati bdi ob otrokovem vzglavju podnevi in ponoči. Ko končno pride zdravnik, zmaje z glavo in pove, da otrok nima rešitve. Predlaga staršema, da lahko ostane z njima, če tako hočeta, do poslednjega trenutka. Oče sprejme prijazno ponudbo in upa proti vsakemu upanju. Vsa iz sebe gre Matrjona v stanovanje svoje tašče in jo prosi, naj prižge sveče: »Hočem s teboj moliti, babuška,« ji pravi. »Mihajlo njima več kot nekaj ur življenja. Če se pozdravi, bom verovala in se ne bom več norčevala.« Plane v jok in ponavlja molitve za starko. Nato se vrne k svojemu otročku in ga gleda, medtem ko je premikala ustnice kot bi molila...

Bolniček je padel v delirij. Vsak trenutek lahko umre. Vendar to se ni zgodilo. Po polnoči se Mihajlo počasi umiri in zaspi. Istočasno mu pade tudi vročina. Zdravnik spontano vstane in reče: »Tu že nimam kaj početi, tu je hudič moral imeti prste, drugoče si tega ne morem razlagati. Zbogom in srečno!«

Matrjona sledi zdravniku z izgubljenim pogledom. Jelisaj ne razume obnašanja svoje žene, ko

mu pravi: »Dragi Jelisaj, ne vem, kaj bi rekla: pojdi v sobo tvoje mame, ona ti bo vse razložila.« Z objokanimi očmi poklekne in šepeta: »Moj Bog, jaz verujem... Sveti Jožef, hvala ti.«

Ko je Jelisaj zvedel, kaj se je zgodilo, poklekne zraven žene in molita skupaj. Potem jo poljubi in gre k svoji materi, katere zvestoba veri je dosegla ta čudež in srečo družine.

Zjutraj naslednjega dne je Mihajlo odprl oči in presenečen gledal svoje starše. Tudi je prosil, da bi kaj jedel. Njegovo okrevanje je njegove starše napolnilo z zadovoljstvom, še večje pa je bilo veselje, da so ponovno prišli do vere.

Primer iz Južne Afrike

Irski škof in misijonar mons. O'Hair je skozi mnogo let misijonaril v Južni Afriki na tako obširnem teritoriju kot je Anglija.

Občasno je obiskoval svoje vernike in zelo skrbel zanje. Na enem od svojih peš potovanj po misijonu se zgubi. Ko ne ve, kaj naj naredi, se zateče k angelu varuhu, k sv. Jožefu in Naši Gospe dobrega sveta ter nadaljuje svojo pot čisto na slepo. Končno pride do skupine hiš. Ustavi se blizu kraja, kjer je delal neki kmet, ki prišleca takole ogovori: »O pravem času prihajate, v sosedni hiši umira neki človek.«

Škof gre in se predstavi v hiši umirajočega. Ko ga bolnik zagleda, začne od veselja jokati in vzklikne: »O sv. Jožef! Sem vedel, da mi boš pred smrtjo poslal duhovnika!« - »Kako je bilo?« vpraša misijonar? In bolnik pové: »Irec sem. Ko sem bil otrok, me je mama naučila tole molitev k sv. Jožefu: 'O sv. Jožef, izprosi mi milost svete smrti.' Tako sem molil vse dni mojega življenja. Ko sem se kot 21-leten udeležil vojске proti Kafrom, sem ostal v Afriki. Ko pa sem zbolel, sem še bolj vneto molil k sv. Jožefu, ki mi je na tako nepričakovan način res poslal duhovnika.«

Bolnik je naslednjega dne umrl v Gospodovem miru.

Založba Traditions Monastiques, samostan sv. Jožefa v Clairvalu, Francija. Naslov originalne knjige: Saint Joseph, époux de Marie

BREZ DRUŽINE EVROPA NIMA PRIHODNOSTI

Vorganizaciji Sveta evropskih škofovskih konferenc (CCEE) je med 3. in 7. oktobrom v Fatimi na Portugalskem ob 90. obletnici Marijinih prikazovanj potekalo plenarno zasedanje predsednikov evropskih škofovskih konferenc. Srečanja v Fatimi, na katerem so škofje prednostno govorili o zakonski zvezi, družini, ekumenizmu ter Evropski uniji, se je udeležil ljubljanski nadškof in metropolit ter predsednik Slovenske škofovske konference (SŠK), msgr. Alojz Uran.

Škofe je v Lizboni uvodoma sprejel patriarh kardinal José da Cruz Policarp, ki je tudi gostil srečanje s portugalskim ministrskim predsednikom Joséjem Socratesom Carvalhom Pinto de Sousem. Evropsko unijo do januarja 2008, ko bo predsedovanje Zvezi prevzela Slovenija, vodi Portugalska. Premier je podprl skupna prizadevanja škofov v Evropi za ekumenizem in medverski dialog na eni ter solidarnost z afriškim kontinentom na drugi strani, saj obe vprašanji sodita med prioritete portugalskega predsedovanja Evropski uniji.

Predsedniki škofovskih konferenc, ki so na plenarnem zasedanju obširno govorili o položaju

zakonske zveze in družine v svojih domovinah, so se soočali z mnogimi tako pozitivnimi kot negativnimi dejavniki, ki zaznamujejo prihodnost stare celine. Škofje so se spomnili tudi na septembrsko tretje ekumensko evropsko zborovanje, ki je potekalo v romunskem mestu Sibiu, na katerem so udeleženci izpostavili potrebo po poglobitvi dialoga med različnimi Cerkvami in krščanske identitete. Krščanstvo je odgovor na vprašanja sekularizirane Evrope. Prefekt Kongregacije za škofe, kardinal Giovanni Battista Re, je predsednikom spregovoril, kako vidi Evropo v povezavi s Cerkvijo. Škofe je spodbudil, naj oblikujejo skupne pobude, saj bo tako pastoralno delovanje učinkovitejše. Generalni tajnik COMECE (Komisija škofovskih konferenc Evropske unije), msgr. Noel Treanor je izpostavil prizadevanja na področju evropske politike, ki zadevajo biotična vprašanja, šolstvo in medkulturni dialog. Škofje so govorili tudi o sodelovanju z afriškimi škofi, o medijih, pastoralni migrantom in zapornikov, o verskem pouku ter o duhovnih poklicih.

Na srečanju v Fatimi sta se dosedanjim 34 članicam Sveta evropskih škofovskih konferenc pridružili še dve, in sicer kneževina Monako ter Republika Moldavija.

Pri sobotnem večernem bogoslužju, 6. oktobra 2007, je predsednik CCEE, kardinal Peter Erdö skupaj s predsedniki škofovskih konferenc in z zbranim vernim ljudstvom izročil ob sklepu molitve rožnega venca evropski kontinent in njegove prebivalce Marijiniemu varstvu.

Predsedniki evropskih škofovskih konferenc se bodo prihodnjic srečali med 30. septembrom in 3. oktobrom 2008 v Budimpešti na Madžarskem.

BOJ PROTI VERI IN CERKVI

TONE GORJUP

VMuzeju novejših zgodovine v Ljubljani je bila v jesenskih mesecih odprta razstava z naslovom Boj proti veri in Cerkvi. Razstavo je pripravila zgodovinarica Tamara Griesser Pečar z Dunaja, prikazuje pa razne oblike nasilja nad Cerkvijo od konca vojne leta 1945 pa vse do leta 1961. To je bilo obdobje popolne brezpravnosti katoliške Cerkve in največjega fizičnega in psihičnega obračunavanja z njenimi predstavniki. Gradivo za razstavo sta prispevala državni in nadškofijski arhiv Ljubljana, Muzej novejših zgodovine in založba Družina. Ljubljanski nadškof Alojz Uran je na odprtju razstave med drugim dejal, da ta spominja na izredno težke čase, čase številnih manjših in večjih poniževanj, obrekovanj, zapostavljanj s strani države, partije in medijev, pa tudi mnogih vsakodnevnih zaprek in šikanj, na čas mučnih procesov, zasliševanj, preganjanj in zasledovanj tajne policije ter drugih oblastnih organov kot Verske komisije in sodišč. Na drugi strani pa je bilo vse to po škofovih besedah tudi neke vrste preizkušnja. Čeprav so bile razmere izredno težke, je to dogajanje, ki ga je Bog dopustil, v marsikom vero potrdilo in podkrepilo. Razmere so se začele spreminjati konec šestdesetih let, ko je Jugoslavija spet vzpostavila diplomatske stike s Svetim sedežem. Kljub temu pa so verni ljudje vse do demokratičnih sprememb ostali na nek način drugorazredni državljani. Razstavo si je ogledal tudi kardinal Franc Rode. Ob tem je dejal, da je ozdravljanje zgodovinskega spomina naroda ena najtežjih in najbolj potrebnih nalog.

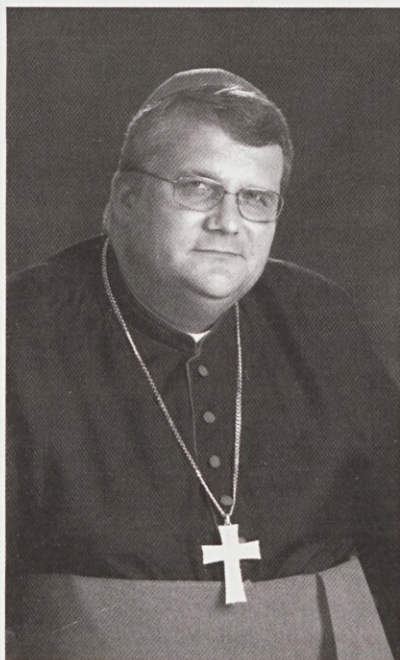
Iz revije *Misli*

Iz tednika *Novi glas*

Obisk škofa dr. Petra Štumpfa v Argentini

Priredila METKA MIZERIT

Dr. Peter Štumpf je pomožni mariborski škof in narodni ravnatelj za izseljence pri Slovenski škofovski konferenci. Že nekaj časa je bil napovedan njegov obisk in veselo smo ga pričakovali. Cerkev v Sloveniji ni pozabila na nas, po vsem svetu razkropljene otroke. Gospod škof je prišel v Argentino 14. novembra v spremstvu msgr. Janeza Puclja, kordinatorja za slovensko dušno pastirstvo v Evropi, in g. Simona Onušiča, župnika v Cerkljah na Dolenjskem. Na letališču so ga čakali veleposlanik RS v Argentini prof. Avguštin Vivod z gospo, delegat slovenskih dušnih pastirjev dr. Jure Rode, več duhovnikov in rojakov.

Gospod škof se je isti večer **UDELEŽIL SEJE MEDORGANIZACIJSKEGA SVETA**, kjer ga je pozdravila predsednica Zedinjene Slovenije Alenka Jenko Godec, tajnik Tone Mizerit pa je orisal nastanek in namen ustanove. G. škof se je zahvalil za sprejem in pohvalil delo za ohranitev krščanstva in slovenstva.

ROMANJE V LUJÁN. Naslednji dan v četrtek, 15. novembra, je škof s spremstvom poromal na božjo pot k Materi Božji v Luján. Pomolil je v veličastni baziliki in maševal v kripti pri oltarju Marije Pomagaj z Brezij.

V ROŽMANOVEM DOMU ga je sprejel predsednik ustanove g. Herman Zupan z gospo in podpredsednica gospa Saša Zupan Omahna. Po ogledu poslopij se je škof srečal s prebivalci doma, ki so ga že nestrpno čakali in sprejeli z navdušenim ploskanjem. Gospod škof je vse lepo pozdravil in jim povedal zgodbo iz svojega življenja. Stric mu je tik pred smrtjo povedal, da moli zanj, da bi postal duhovnik. To mu je ostalo globoko v spominu in mu še danes daje moč za vsakdanje delo. Sledila je skupna pogostitev. Ob koncu je g. škof prosil, naj molijo za duhovnike in vsakemu prebivalcu doma podaril podobico.

Precej naporen je bil ta dan, saj so ta dan škof dr. Peter Štumpf,

S PREJEM V SLOVENSKI HIŠI. Zvečer je imel škof dr. Peter Štumpf sv. mašo v cerkvi Marije Pomagaj v Buenos Airesu. Po maši je bil slovesen sprejem v Dvorani škofa Rožmana, ki je bila za to slovesnost lepo okrašena. Velik grb škofa dr. Petra Štumpfa je bil na zavesi odra. Najprej je škofa pozdravil dr. Jure Rode, nato pa predsednica krovne organizacije Zedinjene Slovenije Alenka Jenko Godec. Pozdravila ga je še predsednica Zveze slovenskih mater in žena gospa Pavli-

na Dobovšek in predsednica Slovenske kulturne akcije dr. Katica Cukjati. Pozdravne besede je izrekel tudi veleposlanik RS v Argentini prof. Avguštin Vivod ter arh. Jure Vombergar, ki je gostom predstavil zgodovino slovenskega dušnega pastirstva. Škof dr. Peter Štumpf se je zahvalil za sprejem in povedal namen svojega obiska: da potrdi v veri svoje rojake, da birma slovenske otroke in da »se naužije slovenstva«. Sledil je prost razgovor med prigrizkom, ki ga je pripravila ZSMŽ.

Na dan sprejema v Slovenski hiši pozdravljajo škofa, od leve: dr. Jure Rode, ga. Alenka Jenko Godec, ga. Pavlina Dobovšek, dr. Katica Cukjati in prof. Avguštin Vivod. — Foto Marko Vombergar

Škof dr. Peter Štumpf v sanhuški stolnici. Foto Marko Vombergar

Po maši se je slavlje nadaljevalo v domu, kjer je bilo dvorišče lepo okrašeno s škofovim grbom, papško in slovensko zastavo. Najprej je zbor mater in žena zapel Pozdravljeni, prevzvišeni, ki ste med nas prišli. Potem so nastopili otroci Balantičeve šole. Zapeli so Mati ljubezniva in Slovenija (pevski zbor vodita Marija Štrubelj in Kristina Šenk). Nato je škofa in oba gosta pozdravila predsednica Našega doma gospa Mici Malavašič Casullo. Otroška folklorna skupina (vodi Mirjam Javoršek) je zaplesala vesel ples. Mešani pevski zbor San Justo (vodi prof. Andrejka Selan Vombergar) je zapel Sonce že zahaja in Planinsko. Zbor Zveze Mater in žena pa Škrjanček poje in Oj, lepo je res na deželi. Skupina mladev in mladenk je zaplesala belokranjski kolo, mladina pa polko (obe skupini vodi Mirjam Javoršek). Za spomin na obisk je predsednica gospodu škofu poklonila spominsko plaketo, msgr. Puclju in župniku Onušiču pa zbornik, ki ga je Dom izdal ob 50-letnici delovanja. Gospod škof se je zahvalil za sprejem in pohvalil delovanje v Domu, ljubezen do Boga,

msgr. Janez Pucelj in župnik Simon Onušič v spremstvu dr. Jureta Rodeta **OBISKALI NAŠ DOM SAN JUSTO**. Ob 19. uri je bila sveta maša v stolnici, ki so jo rojaki napolnili do zadnjega kotička. Somaševali so še dr. Jure Rode, pater dr. Alojzij Kukovica in g. Franci Cukjati. Škofa so pred oltarjem pozdravili otroci, oblečeni v narodne noše, in mu izročili šopek rož. Pater dr. Alojzij Kukovica je škofu predstavil versko življenje v San Justu. Pri maši je pel zbor krajevne Zveze slovenskih mater in žena pod vodstvom gđc. Anice Mehle. Pri pridigi je g. škof poudaril važnost sv. evharistije za versko življenje in tudi zgled staršev.

Marije in slovenstva. Povedal je tudi zgodbo o dobrodelnosti slovenske matere in želel rojakom, da bi tudi v prihodnosti slovenska skupnost živela vero in ljubezen do slovenstva. Sledil je prigrizek in prijeten razgovor. Gospod škof je zaigral na harmoniko in prepeval skupaj z rojaki slovenske narodne pesmi. Vsi so se čutili srečne in se bodo še dolgo spominjali tega obiska.

V SLOMŠKOVEM DOMU je bil škof dr. Peter Štumpf v petek, 16. novembra. Prišel je v spremstvu dr. Jureta Rodeta, msgr. Janeza Puclja in g. Simona Onušiča. Goste je sprejel odbor, ki mu predseduje Marko Selan. Goste je pozdravil tudi g. župnik Franci Cukjati. V dvorani so bili zbrani verniki, ki so čakali g. škofa. Tu ga je prisrčno pozdravila Veronika

Škof v Našem domu v San Justu.
Foto Marko Vombergar

Brula, oblečena v narodno nošo. Pri sveti maši, ki jo je daroval g. škof s spremljevalcema, dr. Juretom Rodontom in g. Francijem Cukjatijem, je bilo ljudsko petje. Vodila ga je mladinska skupina. Pri pridigi je g. škof omenil, da prihaja iz Maribora, kjer je v stolnici pokopan blaženi Anton Martin Slomšek. Pohvalil je narodno zavest Slovencev v Argentini, nam naročil, da moramo moliti za Slovenijo ter priporočil složnost in solidarnost. Ob koncu maše se je g. Franci Cukjati zahvalil g. škofu za obisk in predstavil versko skupnost Slomškovega doma.

Sledila je akademija; uvodne besede je povedala podpredsednica Doma prof. Neda Vesel Dolenc. Predsednik Marko Selan je opisal

delovanje v Slomškovem domu in podaril g. škofu kristalni grb Doma in kaseto s prikazom zgodovine tega slovenskega središča.

Učenci Slomškove šole so nato zapeli in zaplesali. Pod vodstvom Marcela Brule so zapeli: Oče, učitelj in prijatelj; Ti si Gospod; Ob bistrem potoku; Cigajnar; Tri ptičice; Naša četica; Čuk se je oženil in V Ramosu sem doma. Nato so najmlajši (40 po številu) oblečeni v narodne noše zaplesali ob slovenski glasbi. Naučila jih je Anka Smole Kokalj; Oskar Pregelj jih je spremljal na harmoniko. Gospod škof se je fotografiral obdan od otrok, oblečenih v narodne noše in majice Slomškove šole. V gostinskih prostorih je sledila pogostitev, ki jo je pripravil odbor

staršev Slomškove šole.

V deželi sonca in dobrega vina. Naslednji dan je škof dr. Peter Štumpf s spremstvom **OD-POTOVAL V MENDOZO**, kjer je bil 17. in 18. novembra. Spremljal jih je dr. Jure Rode. Na letališču so jih čakali rojaki, ki so škofu izrekli dobrodoščilo. Ker je bil v Mendози oktet Deseti brat, so škof in spremstvo odšli na koncert v cerkev sv. Frančiška. Po koncertu je bila v Slovenskem domu večerja. V nedeljo dopoldne je bila v Domu sv. maša, pri kateri je škof podelil prvo sveto obhajilo in zakrament svete birme trem slovenskim otrokom. Pel je Slovenski pevski zbor pod vodstvom Diega Bosqueta. Sodeloval je tudi Mendoški oktet.

Škof je pri pridigi povedal nekaj spominov iz svojega življenja, ko so ga starši in babica vzgajali v krščanski veri.

Po maši sta g. škofa pozdravila Nikolaj in Guadalupe in mu poklonila slovenski šopek. V imenu vseh navzočih je g. škofa in spremstvo pozdravila predsednica Društva Slovencev gospa Marjana Šmon Žumer. Slavnostno kosilo so pripravile žene in mame pod vodstvom predsednice Zveze slovenskih mater in žena Marte Pregelj.

Po kosilu so se g. škof in spremstvo odpeljali na izlet po »deželi sonca in dobrega vina«. Zeleni vinogradi in gore v ozadju so nudili lep razgled obiskovalcem. Ogleдали so si vinarno Salentein in okušali najboljše vina. Obiskali so tudi Ekumensko kapelico, zidano iz kamnov mendoške zemlje. V mesto so se vrnili po poti, ki se vije med obdelanimi polji in sadovnjaki ter po pušavski zemlji.

V ponedeljek zjutraj se je g. škof s spremljevalci vrnil v Buenos Aires.

Isti dan, 19. novembra, je škof **ODPOTOVAL V DEŽELO GORA IN JEZER. BARILOCHE**, oddaljene 1800 km od Buenos Airesa, so bile njegov cilj. Spremljali so ga dr. Jure Rode, msgr. Pucelj in g. Simon Onušič. Zvečer je bila sv. maša v cerkvi Maria Auxiliadora, ki so jo rojaki napolnili. Ljudsko petje je spremljalo sveto daritev. Med mašo se jim je pridružil bariloški škof msgr. Fernando Maletti, ki je zelo pohvalno govoril o Slovencih v Barilochah, »da so eden od duhovnih temeljev

Sprejem škofa v Našem domu v San Justu.
Foto Marko Vombergar

njegove škofije«. Po maši je bilo srečanje rojakov z gospodom škofom v Planinskem stanu. V imenu bariloških rojakov ga je pozdravil predsednik Planinskega društva Matjaž Jerman. Zelo prijetno domače ozračje je vladalo pri večerji, ki je sledila uradnemu sprejemu. Odlični asado, ki so ga postregli, je izpolnil željo gospoda škofa, da bi okusil pristno argentinsko meso, pripravljeno na žaru. Pozno zvečer so gostje odšli k počitku.

V torek, 20. novembra, jih je čakal izlet po bariloški okolici. Dopoldne si je škof dr. Peter Štumpf s spremljevalci ogledal faro g. Branka Jana ter novo veliko dvorano-telovadnico. Popoldne pa so se odpeljali na izlet na Campanario, kjer jih je sprejel Matjaž Jerman. S hriba je čudovit razgled po bariloški pokrajini. Potem so se odpeljali na »Circuito chico«. Na izletu jih je vozil g. Branko Jan. Še isti dan so se gostje vrnili v Buenos Aires.

V sredo, 21. novembra, je bilo **SREČANJE SLOVENSkih DUHOVNIKOV Z GOSPODOM ŠKOFOM**. Dopoldne je somaševal z dušnimi pastirji, ki delujejo na argentinskih farah. Po maši so imeli srečanje v jedilnici, razgovor in skupno kosilo.

Zvečer je g. škof dr. Peter Štumpf odšel **V SLOVENSKI DOM V CARAPACHAY**. Tudi

tja so ga spremljali msgr. Janez Pucelj, g. Simon Onušič, dr. Jure Rode in g. Franci Cukjati. Rojaki iz Carapachaya so ga sprejeli na dvorišču Doma; pozdravila ga je Mikaela Resnik in mu podala slovenski šopek. Slavje se je nadaljevalo v dvorani s sveto mašo, pri kateri je bilo ubrano ljudsko petje. Med pridigo je g. škof priporočal vernikom, naj se z zaupanjem zatekajo k Mariji Pomagaj v vseh težavah. Po maši je g. škofa pozdravil predsednik Doma Franci Korošec in opisal zgodovino in delovanje ustanove. Za spomin so rojaki vse obiskovalce obdarovali. Gospod škof se je zahvalil za sprejem in povedal več zanimivih zgodb o svojem otroštvu v Prekmurju in o sedanjem položaju v Sloveniji. Sledila je pogostitev in družabni del. G. škof je prosil za harmoniko in zaigral nakaj najlepših slovenskih pesmi. Vsi so peli še dolgo v noč in se hvaležni vrnili na svoje domove, saj jim je g. škof prinesel božji blagoslov.

V četrtek, 22. novembra, se je škof dr. Peter Štumpf sestal **S ČLANICAMI ZVEZE SLOVENSkih MATER IN ŽENA V SLOVENSKI HIŠI**. Na srečanju sta bila tudi oba spremljevalca, msgr. Pucelj, g. Simon Onušič ter duhovni vodja Zveze dr. Jure Rode in g. Franci Cukjati. Predsednica Zveze gospa Pavlina Do-

poročilo o številu učencev, koliko časa šola že deluje in podobno. Pohvalil je prostovoljno delo učiteljstva, zvestobo slovenstvu in jim želel še veliko uspehov, vztrajnosti in božjega blagoslova.

Isti dan ob 19. uri je bilo **SREČANJE** g. škofa **Z BIRMANCI, NJIHOVIMI STARŠI TER BOTRI**. Zbrali so se v Dvorani škofa Rožmana v Slovenski hiši. Najprej je škof povedal uvodne misli o zakramentu sv. birme. Poudaril je odgovornost staršev in botrov do tega zakramenta. Posebej je nagovoril tudi birmance. Nato jih je povabil, da so se v skupinah približali na stopnišče. Vsakega posebej je vprašal po imenu, krstnem zavetniku in o pripravi na sveto birmo. Vprašanja so bila iz knjige »Pridi sv. Duh«, ki so jo birmanci uporabljali pri verouku. Na koncu je vsakemu izročil Sveto pismo za mlade, ki jih je podarila Slovenska svetopisemska družba in Rafaelova družba.

Na svojem pastoralnem obisku

je dr. Peter Štumpf s spremljevalci v petek, 23. novembra, prišel **V SLOVENSKI DOM V SAN MARTIN**. Tudi tukaj je najprej daroval sv. mašo v cerkvi zavoda Presvetega Srca Jezusovega, kjer imajo rojaki vsako nedeljo slovensko mašo. Somaševal je tudi delegat dr. Jure Rode. Prepeval pa je pevski zbor San Martin pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic.

Uraden sprejem je bil v Domu, kjer je predsednik Viktor Leber škofu izrekel dobrodošlico. Po stari slovenski navadi so gostom postregli s kruhom in soljo ter nazdravili s pristnim mariborskim žganjem. V lepo okrašeni dvorani, ki jo je za to priložnost pripravil Janez Filipič, so si ogledali avdiovizual, ki prikazuje zgodovino sanmartinske skupnosti. Oblikovala ga je Regina Truden Leber. Inž. Tone Podržaj je ob slikah recitiral: Ded se poslavlja (Mirko Kunčič) in Družina smo (Tone Kuntner). Ob koncu programa so učenci šole dr. Gregorija Rožmana zapeli nekaj

bovšek jih je pozdravila in predstavila delo Zveze. Sledilo je skupno kosilo, ki je potekalo ob prijetnem pogovoru. Vse smo bile ganjene, ko je g. škof povedal zgodbo o materini ljubezni, ki še preko groba poskrbela otrokom kruha. Imele smo priložnost, da se je vsaka članica predstavila in povedala o svojem delu pri Zvezi. Bile smo vesele škofovega obiska, kar smo prehitro je minil čas.

Popoldne se je g. škof razgovarjal **Z UČITELJICAMI SLOVENSKIH OSNOVNIH ŠOL**. Imele so zelo malo časa. Vsaka šola je na kratko predstavila svoje delovanje. Oddale smo mu pisno

Priprava na sv. birmo v Slovenski hiši. Foto Marko Vombergar

pesmi, škofu dr. Petru Štumpfu pa podarili slovenski šopek in zbornik ob 50-letnici slovenske šole. Predsednik doma je vsakemu gostu poklonil spominski krožnik z grbom Doma. Predstavil je tudi predstavnike krajevnih organizacij. Sledil je prigrizek, ki ga je pripravila krajevna Zveza slovenskih mater in žena. Gospod škof je zaigral na harmoniko nekaj slovenskih melodij. Ob koncu se je zahvalil za sprejem: »Tukaj sem našel dom ... v vašem srcu. Hvala, da ste me sprejeli! Z vami Mati Marija.«

Škof v Slovenskem domu v Mendozii

V soboto, 24. novembra, je bil **DUHOVNI DAN ZA MLADINO**. Srečanje z škofom dr. Petrom Štumpfom je bilo **V SLOMSKOVM DOMU**. Začelo se je ob 9.30. Zbralo se je 48 deklet in fantov. Z njimi je bil tudi g. Franci Cukjati, ki je odgovoren za dušnopastirsko delo med mladino. Prvi del je bil v dvorani. G. škof je imel uvodni nagovor o zakramentu sprave in o krizi tega zakramenta med mladimi po vsem svetu. Po kratkem odmoru so mladi pisno stavili vprašanja o tej temi. Škof je na ta vprašanja odgovarjal. Pred začetkom popoldanskega srečanja so se udeleženci okrepčali s »patiji«. Sledila je priprava na sveto mašo, ki se je začela ob 17. uri. Takrat je prišlo še kakih 20 mladih, ki so imeli na skrbi petje pri sveti daritvi. Z mašo se je zaključilo srečanje.

Zvečer je g. škof s spremljevalci **POHITEL NA PRISTAVO**. Pri vходу ga je sprejel predsednik društva Slovenska pristava Edvard Kenda in skupina mladih v prekmurskih narodnih nošah. Tomaž Maček in Ljudmila Golob sta ga pozdravila in mu izročila šopek rož. Nato je bila sveta maša, ki jo je daroval g. škof dr. Peter Štumpf. Somaševali so: msgr. Janez Pucelj, dr. Jure Rode, pater dr. Alojzij Kukovica in g. Simon Onušič. Med mašo je pel dekleški pevski zbor Milina in priložnostni zbor, oba pod vodstvom prof. Marjane Jelenc Petrocco. Na orglah jih je spremljala gospa Anka Savelli Gaser.

Kulturni program je bil na dvorišču. Med udeleženci je bil tudi veleposlanik RS prof. Avguštin Vivod in gospa. Točke programa je povezovala Maruša Zurc Čeč.

Najprej je spregovoril predsednik Edvard Kenda. Pozdravil je g. škofa in goste ter na kratko podal zgodovino Pristave. Gospodu škofu in spremljevalcema so podarili knjigo »Moja zgodba«. Nato je zapel dekleški zbor Milina pod vodstvom Marjane Jelenc Petrocco. Učenci nižjih razredov so zapeli nekaj pesmi; vodi jih Helena Zarnik. S petjem so sodelovali tudi učenci višjih razredov; nje je pripravila Veronika Zurc Boh. Folklorna skupina je zaplesala venček prekmurskih plesov. Gospod škof se je zahvalil za lep sprejem in povedal zgodbo o dobrodelnosti slovenske matere. Sledil je prigrizek, ki so ga pripravile žene in matere. Končno je g. škof zaprosil za harmoniko in zaigral več slovenskih narodnih pesmi; vsi navzoči pa so veselo pevali pozno v noč.

Škof na Pristavi. Foto Matjaž Čeč

To je dan, ki ga je naredil Gospod.

Tako smo čutili, ko smo v nedeljo zjutraj občudovali lepo modro nebo in se spomnili, da bo škof msgr. dr. Peter Štumpf **PODELIL ZAKRAMENT SV. BIRME SLOVENSKIM OTROKOM.** Bil je praznik Kristusa Kralja vesoljstva.

Slavje je bilo **V CERKVI MARIJE POMOČNICE KRISTJANOV V RAMOS MEJJI.** Že dobro uro pred sv. mašo so se v senci košatih, dišečih lip prostranega parka v Don Boskovem zavodu zbirali birmanci, botri, starši in sorodniki. Ob petih so birmanci in botri v sprevedu odšli v cerkev, ki je bila za to priložnost bogato okrašena. Pred oltar je prišel škof dr. Peter Štumpf v spremstvu duhovnikov in ministrantov. Daroval je sv. mašo; somaševali so dr. Jure Rode, msgr. Janez Pucelj, pater dr. Alojzij Kukovica, gg. Franci Cukjati, Simon Onušič, Jože Bokalič in Pavel Novak CM. Janez Filipič je vodil sv. mašo, berili sta brala Jože Novak in Alenka Smole Bokalič; psalm je pel Marcelo Brula. Prošnje je povedala Magda Zupanc Petkovšek. Na koru je prepevala mladina iz San Justa s spremljavo orgel in kitar (prof. Andrejka Selan Vomberger, Andrej Grilj, Tonči Oblak, Aleks Puntar). Z mladostnim navdušenjem je mladina pritegnila vse versko občestvo k petju. Imeli smo besedilo

pesmi in smo veselo prepevali: »Pridi sveti Duh.«

Pri pridigi je škof dr. Peter Štumpf prebral pozdravno pismo nadškofa msgr. Alojza Urana. Potem je govoril o svojem duhovniškem delu, o obnovi cerkvice sv. Križa. Razmišljal je o svojem poklicu, o zadnjem pismu svoje stare mame, ki mu je naročala, naj moli k presvetemu Sr-

cu Jezusovemu. Priporočal nam je, naj molimo za birmance, da bi vedno ostali zvesti Bogu. Pri obredu sv. birme se je sto sedem birmancev in njihovih botrov približalo oltarju, kjer jih je g. škof potrdil v sveti veri.

Ob koncu maše smo vsi skupaj zapeli »Marija skoz življenje«, saj nam je g. škof priporočal, naj častimo Marijo, ki nas bo vodila po

Škof na Pristavi. Foto Matjaž Čec

pravi poti.

Vsi, ki smo se udeležili tega lepega slavlja, smo se srečni vrnili na svoje domove. Birmancem pa bo ta dan gotovo ostal v najlepšem spominu.

V ponedeljek, 26. novembra, je bil g. škof s spremljevalci **V SLOVENSKI VASI**. Najprej je obiskal cerkev Marije Kraljice. Ves dan je imel na razpolago, da si je ogledal edino strnjeno slovensko naselje in poslopja slovenskih lazaristov, Baragovo misijonišče. Oglasil se je v šoli Marije Kraljice, kjer so ga pozdravili dijaki. Obiskal je tudi Dom svetega Vincencija ter pozdravil stanovalce, posebej še g. Janeza Petka.

Zvečer je g. škof dr. Peter Štumpf maševal v cerkvi Marije Kraljice. Somaševali so msgr. Janez Pucelj, gg. Barle Jaka, Pavle Novak in Simon Onušič. Ljudsko petje je spremljalo sv. daritev. Med mašo je g. škof birmal tri dekllice.

Po maši so odšli v Hladnikov dom na sprejem. Tam je g. škofa in spremljevalce pozdravil predsednik Hladnikovega doma Ciril Jan. Na kratko je opisal zgodovino Slovenske vasi in življenje v Domu. Za spomin so visokemu gostu in spremljevalcem poklonili zbornik 50 let Slovenske vasi. Sledila je pogostitev vseh navzočih. Veselo petje je g. škof spremljal s harmoniko, kar je postala že kar navada ob obiskih slovenskih Domov.

Prišla je ura slovesa. V torek, 27. novembra, je bila **V CERKVI MARIJE POMAGAJ ZAHVALNA SVETA MAŠA**. Čeprav je bil deloven dan, se je zbralo precej ljudi, ki so želeli še zadnji škofov blagoslov. Skupaj z g. škofom so somaševali msgr. Janez Pucelj, g. Simon Onušič, dr. Jure Rode, g.

Franci Cukjati in g. Pavle Novak. Daritev svete maše je spremljalo ljudsko petje, na orgle pa je igrala prof. Andrejka Selan Vombergar. Pri pridigi je g. škof poudaril, da je Marija Božja Mati ves čas zgodovine spremljala in varovala slovenski narod. Priporočal nam je, naj se zatekamo k Njej, saj še nikoli ni bilo slišati, da bi Ona koga zapustila. Naročil nam je, naj molimo za Slovenijo in nam obljubil, da se nas bo spominjal v molitvi.

Po maši je bila priložnost, da je vsak, kdor je želel, g. škofa še

osebno pozdravil. Skušali smo premostiti otožnost slovesa z veselim: »Nasvidenje.«

V jedilnici je bila pripravljena večerja za goste, duhovnike in najožje sodelavce Slovenske hiše. Delegat dr. Jure Rode se je škofu dr. Petru Štumpfu še enkrat zahvalil za obisk in vse duhovne dobrine, ki smo jih bili v teh dneh deležni. V prijateljskem pogovoru je prehitro potekel čas.

V sredo, 28. novembra, je g. škof s spremljevalcema odpotoval nazaj v domovino.

Slovensko dušno pastirstvo (SDP) v Argentini danes

JURE VOMBERGAR

Spoštovani g. škof, dr. Peter Štumpf!

Prelat dr. Jure Rode me je naprosil, da Vam na kratko poročam, kako je danes urejeno slovensko dušno pastirstvo za rojake v Argentini.

V glavnem velja, da omenjena dejavnost sledi direktivam katoliške Cerkve v službi za izseljence po svetu, kot so navedene v papeških dokumentih *Exsul Familia*, *Pastoralis migratorum cura* in *Erga migrantes caritas Christi*. Tem navodilom je treba dodati še dolgoletne izkušnje izseljenskih duhovnikov, v našem primeru Slovencev v Argentini, od Jožefa Kastelica in Janeza Hladnika med predvojnimi naseljenci, do Antona Oreharja, Alojzija Starca, Jožeta Škerbca in Jureta Rodeta med povojnimi. Vsi ti so glavni odgovorni in zaslužni za to, kako se dušno pastirstvo izvaja med rojaki v Argentini od leta 1933 do danes.

Foto Marko Vombergar

Da ne bo to poročilo predolgo, bom izpustil zgodovino 75-letnega delovanja in bom opisal le sedanjo situacijo. Sicer pa je zgodovina SDP opisana v obsežni knjigi, ki ima čez 700 strani in ki je pred tremi leti izšla

v založbi *Družina* z naslovom *Letopis 1947-1997*.

Sedež SDP v Argentini je v Slovenski hiši v Buenos Airesu, ki je kot celota cerkvena imovina. Tu je osrednje svetišče, posvečeno Mariji Pomagaj. V stavbnem kompleksu je ena velika dvorana, poimenovana po škofu dr. Gregoriju Rožmanu, ena manjša, poimenovana po dr. Tinetu Debeljaku; v tem kompleksu ima prostore *Slovenski srednješolski tečaj ravn. Marka Bajuka*, tu imajo sedež in pisarne številne slovenske organizacije in društva. Med njimi je dušnopastirska pisarna in pisarna vsakokratnega delegata za SDP.

Delovanje SDP je osredotočeno v območjih Slovenskih krajevnih domov, kjer se zbirajo rojaki in ki navadno živijo v bližini. Večina jih je v Velikem Buenos Airesu. Poleg Slovenske hiše v glavnem mestu, je šest središč v predmestjih San Justo, Ramos Mejia, Castelar, San Martin, Carapachay in Slovenska vas v Lanusu. Drugod po Argentini so središča še v mestih Mendoza in Bariloche. Upam, da boste, g. škof, imeli priložnost, da jih obiščete.

V vseh omenjenih središčih so redne nedeljske sv. maše v slovenskem jeziku. Prav tako sv. ure na prve petke v mesecu, s priložnostjo za spoved. Ker so v teh središčih tudi slovenske sobotne osnovne šole, je poskrbljeno tudi za verouk, za pripravo na prejem prvega sv. obhajila in sv. birme. Za to imamo tudi primerne veroučne knjige.

Poleg rednega dušnopastirskega delovanja po okrajih, so razne skupne pobožnosti in srečanja. Imamo vsakoletna romanja v Lujan in v Lourdes. V Lujanu, največjem božjepotnem središču v Argentini, se zbere največ rojakov, tudi do 2500. To je najbolj množična slovenska verska manifestacija in se je udeležijo rojaki iz vse Argentine. Tudi procesija sv. Rešnjega Telesa v Ramos Mejiji je že dolgoletna tradicija. Naj omenim tudi cerkev sv. Rafaela v Buenos Airesu, kjer je posebej mesečna slovenska sv. maša za primorske rojake, tako predvojnega kot povojne naseljence.

SDP organizira vsako leto stanovske duhovne vaje in duhovne obnove v postu, kot priprava na veliko

noč. Izdaja tudi dve publikaciji: tedensko *Oznanilo* in mesečno versko družinsko revijo *Duhovno življenje* s prilogo za otroke, *Božje stezice*.

Obstajajo razne katoliške organizacije, ki imajo svojega duhovnega vodjo. Danes so to ZSMŽ, ki se posveča predvsem dobroti, skrbi pa tudi za duhovno oblikovanje svojih članic, predvsem s predavanji. Mladina ima svoji organizaciji, ki sta SFZ in SDO. Redno se zbirajo tudi molivci in molivke Živega rožnega venca. Te organizacije imajo svoje središče v Slovenski hiši, imajo pa tudi svoje krajevne podružnice po Slovenskih domovih.

Čeprav Slovenska hiša nima naravnega zaledja rojakov, kot ga imajo slovenski krajevni domovi, pa se vendar v njej skozi leto vrste razne skupne prireditve, ki imajo tudi verski značaj. V cerkvi Marije Pomagaj so skupni obredi velikega tedna in polnočnica za božič. Meseca junija se rojaki v Argentini spomnimo naših žrtev vojne in revolucije v skupni prireditvi, ki prične s sv. mašo in nadaljuje v dvorani za akademijo. Na podoben način proslavljamo tudi praznik državnosti. Šolski otroci se zberejo s svojimi učiteljicami in starši na začetni šolski prireditvi, na nedeljo sv. Alojzija in ob obletnici smrti škofa A. M. Slomška. Te prireditve vedno začnejo s sv. mašo in navadno nadaljujejo v veliki dvorani z otroško igro, ki jo izmenično pripravijo šolski tečaji.

V Slovenski hiši se vsako zadnjo sredo v mesecu zberejo na skupnem sestanku slovenski duhovniki, ne samo tisti, ki so zadržani za SDP. Naj pripomnim, da nekateri od njih občasno pomagajo, tako pri spovedovanju (n.pr. na romanjih ali ob pobožnostih prvih petkov) kot v primeru krajše odsotnosti kakega rednega dušnega pastirja.

Mimogrede naj omenim, da je v Argentini delovalo doslej čez 180 duhovnikov slovenskega porekla. Z begunci po drugi svetovni vojni jih je prišlo v Argentino 68, tukaj pa je bilo posvečenih 87. Številni od teh so študirali v slovenskem semenišču, ki ga je ustanovil škof Rožman. Večina od njih je nato odšla v Evropo ali v misijone. Danes nam

primanjkuje slovenskih duhovnikov, pa tudi nobenega semeniščnika nimamo. Večine nekdanjih katoliških organizacij in publikacij ni več, pa tudi vedno manj imamo piscev za naše publikacije.

Moremo pa ugotoviti, da je udeležba pri slovenskih sv. mašah, pri pobožnostih prvih petkov in prvih sobot še vedno številčna, prav tako udeležba na romanjih; tudi slovenske šole nimajo osipa. Smemo upati, da bosta slovenska zavest in versko življenje v naši emigraciji v Argentini še dolgo živi.

ZAKLJUČEK ŠKOFIJSKEGA POSTOPKA ZA NADŠKOFA ANTONA VOVKA

12. Oktobra je v prostorih nadškofijskega dvorca v Ljubljani potekala slovesna sklepna seja škofijskega postopka zbiranja podatkov o življenju in učenju Božjega služabnika in kandidata za blaženega, ljubljanskega nadškofa Antona Vovka (1900-1963). Ljubljanski nadškof in metropolit, msgr. Alojz Uran, ter drugi odgovorni za postopek so podpisali listine, ki zagotavljajo pristnost zbranega gradiva.

Na škofijski ravni se je postopek uradno zaključil v soboto, 20. oktobra, ob 9. uri s sv. mašo v ljubljanski stolni cerkvi sv. Nikolaja, kjer so zbrano dokumentacijo zapečatili in jo bodo poslali v Rim na Kongregacijo za zadeve svetnikov. Ta bo dokumente preučila in o njih podala končno sodbo.

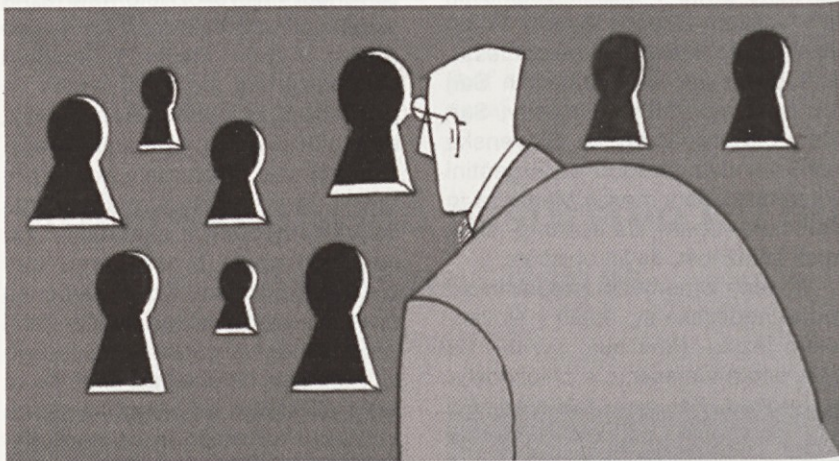
O 'raziskovanju' pri verskih obredih na dan volitev

msgr. dr. ANTON STRES *

Neposredno pred prvim krogom predsedniških volitev je slovenska javnost izvedela, da je izredni profesor politologije na Fakulteti za družbene vede Univerze v Ljubljani, dr. Igor Lukšič, v okviru svojega predmeta angažiral študente, da so 21. oktobra letos obiskali nedeljska bogoslužja z namenom opazovati duhovnike in vernike med verskim obredom oziroma neposredno po njem, če bo kdo od njih pozival zbrane, »naj se udeležijo volitev in volijo za določenega kandidata«. Pozneje se je še izvedelo, da tako poizvedovanje omenjeni profesor izvaja že dlje časa. V Cerkvi smo se glede opisanega delovanja dr. Lukšiča najprej vzdržali obširnejše presoje. Pričakovali smo, da bo strokovna javnost tovrstno delovanje jasno odklonila, ker pa pristojne akademske oblasti na opisani dogodek uradno niso reagirale, oziroma so ga nekateri celo zagovarjali, želimo širšo javnost opozoriti na naslednja dejstva.

1. Dejstvo je, da je prof. dr. Igor Lukšič s svojim tajnim »raziskovalnim delom« pridobival osebne podatke in informacije občutljivega značaja, kamor sodijo informacije o političnem in o verskem prepričanju posameznikov. Tako ravnanje že samo po sebi predstavlja kršitev predpisov s področja varstva osebnih podatkov (ZVOP-1). Zatrjevanje, da pri navedeni raziskavi ni bilo zbiranja osebnih podatkov, je neresno. Nobene strokovno vodene raziskave namreč ni mogoče izvajati brez uporabe določenih podatkov in ustreznih evidenc. V konkretnem primeru je

očitno, da so se zbirali osebni podatki o političnem in verskem prepričanju posameznikov in to celo glede točno določenih političnih vprašanj. Ob tem se je mogoče resno vprašati, kdo ima dostop do tako zbranih podatkov,

kako so te občutljive informacije shranjene, s kakšnimi nameni se bodo obdelovale, komu so bile posredovane in ali so posledično kršena tudi posebna pravila o varovanju osebnih in zaupnih podatkov na Univerzi v Ljubljani. Le-ta določajo, da so podatki o verskem in političnem prepričanju občutljivi podatki, ki morajo biti vestno in skrbno shranjeni ter obdelovani.

2. Posebej želimo poudariti, da resna opazovalna metoda, skladna z etiko znanstvenega raziskovanja, zahteva predhoden pristane opazovanih oseb. Tega v tem in prejšnjih podobnih primerih ni bilo. Tudi nadziranje in zbiranje informacij o pogovorih vernih državljanov po verskih

obredih je kršenje ustavno zagotovljenih človekovih pravic, zlasti pravice do zasebnosti in do svobode veroizpovedi. Tovrstno 'raziskovanje' je bolj podobno vohunjenju kakor raziskovalni dejavnosti, vredni tega imena. Zato se zastavlja vprašanje, ali niso takšne raziskave predvsem pritisk in nadzor, kakršen je bil v navadi v preteklem totalitarnem komunističnem režimu.

3. Poleg tega je obravnava verskega obreda kot potencialno politične dejavnosti tudi objektivno žaljiva. Vsebina projekta predstavlja nedopustno sumničenje in neutemeljeno stigmatizacijo delovanja Cerkve, je navaden ideološki aktivizem in predstavlja

zlorabo študentov v politične namene. Za katoliške študente je opisano 'raziskovalno' opazovanje lastnega verskega obreda še posebej v nasprotju z njihovo svobodo veroizpovedi.

4. Posebno močno težo pri ovrednotenju obravnavane raziskave ima dejstvo, da je omenjeni visokošolski učitelj podpredsednik in eden od ideologov stranke Socialnih demokratov. Na njeni spletni strani (<http://w-rti.w.socialnidemokrati.si>) najdemo program stranke, kjer v poglavju z naslovom Demokratična tranzicija je končana očita Katoliški Cerkvi vmešavanje »v politiko, šolstvo, medije in vsiljevanju njenih vedenjskih vzorcev v javno sfero z namenom, da bi jo obvladala in si

Polje, kdo bo tebe ljubil...

ERNEST HIRSCHEGGER (14)

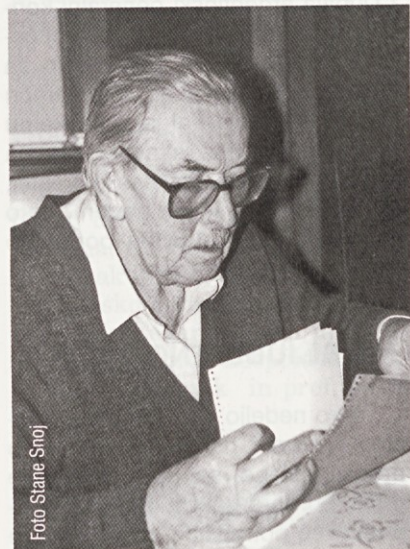

Foto Stane Snop

Samostan leži blizu mostu čez reko, ki je meja s Švico. To je bil najprimernejši kraj za nalogo, ki sta jo vršila. Prinašala sta pošto škofa Rožmana in jo tu oddajala eni izmed sester, ki je bila profesorica v šoli onkraj mostu reke, ki meji Avstrijo od Švice, zato sta bila ravno ta dan tam. – Sestre so nas prijazno sprejele in nam prijazno odstopile prostorno sobo in prevzele skrb za nas. V samostanu smo ostali ves mesec. Brata so sestre zaposlile s popraviljanjem in barvanjem poškodovanih kipov svetnikov, jaz pa sem kak dan pomagal grabiti seno na njihovem travniku. Sicer pa sem moral čimprej potovati v Innsbruck, kamor mi je svetoval g. Babnik, najprej v samostan cistercijancev v Stamsu, kjer je bilo tudi več patrov, beguncev iz Stične. Eden od njih, pater Kržišnik, se me je spomnil; bil je študent v škofovih zavodih v Šentvidu. V tem samostanu sta se zadrževala gospoda Franc Kremžar in Pavel Masič, ki so ju zasledovali slovenski komunisti. V samostanu sem ostal dva dni, da sem lahko šel v mesto. Svetovali so mi namreč, naj grem v IRO-urad gospoda Maleka, ki je direktor za begunske zadeve za celo francosko področje. Šel sem in ko pridem na vrsto, me ta gospod vpraša: »Ali si ti?« Jaz pa njega tudi tako. Bil je Stanko Natlačen, duhovnik, s službenim imenom Malek, v civilni obleki. Ko mu razložim o težavah, ga prosim za pomoč. Povem, kje začasno bivamo. Obljubil mi je, da se bomo mogli kmalu nastaniti v taborišču Kuffstein na Tirolskem blizu bavarske meje. Z veselo novico sem se vrnil v Stams, od tam pa v Gaissau.

Kmalu je prišlo obvestilo, da se že lahko selimo, ker je ono taborišče že popravljeno. Zelo hvaležni za tako veliko dobroto smo se poslovili od ljubeznivih sester in odpotovali z

vlakom v prelepe Tirole in v Kuffstein. Družini sta dobili vsaka svojo sobo s skromno opremo. Zaposlili so me v pisarnah uprave, brat pa se je vključil v kulturne dejavnosti z drugimi begunci, ki so bili Poljaki, Ukrajinci, Rusi in Madžari.

Obiskal nas je gospod Malek in naročil, naj čez nekaj dni pridem k njemu v njegov urad, da urediva še nerešeno zadevo glede izselitvenega dovoljenja. Medtem je službeno prosil, da mu UNRRA na Dunaju izda potrebno dovoljenje. Odgovor je bil odklonilen. Očividno so tudi tam imeli zloglasno Titovo črno knjigo z imeni 'vojnih zločincev'. Potem je g. Malek izposloval, da je z Dunaja prišla starejša prijazna gospa, da napiše naše osebne podatke vseh mojih in bratovih.

Ko ponovno odpotujem na IRO k Malku, mi sporoči, da množičnih prevozov beguncev z amerškimi vojaškimi ladjami v prekomorske dežele ni več, ker so bili že skoro vsi begunci iz taborišč odpeljani. Odslej je begunsko vprašanje v pristojnosti območnih uradov IRO: Zato bo ta

jo prilastila«. Očitno je, da stranka Socialnih demokratov Katoliški Cerkvi odreka pravico do resnično svobodnega vzgojnega in izobraževalnega delovanja, do pojavljanja v medijih, do javnega izražanja verskega prepričanja in sploh do javnega delovanja. To pomeni spodbujanje k nestrpnosti in kršitev 7. člena Ustave RS, po katerem je delovanje verskih skupnosti svobodno. V tej luči postane povezava med obravnavano 'raziskovalno' dejavnostjo prof. Lukšiča na javni akademski ustanovi in njegovim ideološkim delovanjem kot podpredsednika politične stranke očitna. Statut Univerze v Ljubljani pa določa, da »na Univerzi ni dopustno delovanje političnih strank«.

Komisija Pravičnost in mir pri SSK je začudena, da predavatelj na Univerzi v Ljubljani, ki je hkrati visok funkcionar politične stranke, uporablja svoj pedagoški položaj za dejavnost, ki je etično nesprejemljiva, v več ozirih protipravna, brez strokovne oziroma znanstvene vrednosti in v nasprotju z avtonomijo javne univerze. Menimo, da navedena raziskava služi zgolj političnim namenom, vzbujanju nezaupanja in stigmatiziranju duhovnikov in vernikov. Zato Komisija Pravičnost in mir take postopke odločno odklanja in pričakuje, da se bodo tudi pristojni državni in akademski organi do očitno sporne raziskave ustrezno opredelili.

* predsednik Komisije Pravičnost in mir pri SSK
Iz tednika *Novi glas*

»Rečem vam, da morate ljubiti tistega, ki vam dela zlo; greh je seveda treba sovražiti, toda zato je treba rešiti grešnika z ljubeznijo. Če bi moj lastni sin živel življenje sramote in nasilja, bi moja ljubezen terjala, da ga moram razumeti. Če pa bi še naprej vztrajal na poti hudega, bi moja ljubezen zahtevala, da mu odtegnem svojo podporo.« (M. GANDHI)

uprava za najini dve družini naredila posebne potne listine. Dobil bom potrebni denar za vožnjo v Innsbruck, Pariz in Marseille ter vozovnice za vkrcanje na ladjo do Buenos Airesa.

Zadeva je bila rešena šele v začetku maja 1949. Dne 13. septembra je bil rojen najin sin Friderik.

V začetku maja je končno prišel z Dunaja argentinski generalni konzul v naše taborišče, kjer je nanj čakalo mnogo drugih prijavljenih za Argentino. Konzul je bil José Ramón Virasoro. Podpisoval je in vsakemu izročil pripravljene listine. Ko prideta na vrsto najini družini, nas je preštel, štiri bratovih in mojih sedem, nato pa pravi: »Take družine potrebuje Argentina, čestitam vam.«

V OBLJUBLJENO DEŽELO

Prvo nedeljo v maju smo v Kuffsteinu stopili na vlak. Imeli smo precej prtljage, saj smo se zadnje mesece pripravljali tako, da smo pridobili več potrebščin, mizar nam je naredil nekaj zlozljivega pohištva, Rudi je imel dva fotoaparata in vse potrebno za slikanje, prej je opravil fotografski tečaj.

Pripeljali smo se v Innsbruck in izstopili, da sem šel na IRO h gospodu Natlačenu, ki je imel pripravljenih še nekaj papirjev in denar. Dal mi je pismo za prijatelja Zalaznika v Parizu, ki nas bo čakal na pariškem kolodvoru. Natlačenu sem se lepo zahvalil. Pozneje sem zvedel, da se je izselil v Avstralijo. Stopili smo na vlak in preko nemške meje srečno prispeli v Pariz, kjer nas je res čakal Zalaznik. Odvedel nas je v manjši hotel. Treba je bilo čakati tri dni v Parizu, za kar je bilo potrebno policijsko dovoljenje, kamor sem šel in ga dobil. Izkoristili smo priložnost in šli po mestu, našli katedralo Notre-Dam, Eifflov stolp in slavlolik preko ceste. Treba je bilo iti v urade francoske plovne družbe, kjer so določili poltovorno ladjo Florida, za kar sem plačal dovoljenja za vkrcanje v Marseillu. Na železniški postaji pa sem kupil vozovnice za vlak do pristanišča. Ker je bila popoldanska ura, ko mnogo delavcev odhaja z dela, je bila podzemna železnica

prenapolnjena. Ker se je mudilo, sem najel taksi, ki pa je zaradi velikega prometa in ozkih ulic vsak čas ustavljal. Končno prihitim na železniški kolodvor, kjer me je pričakoval uradnik UNRRE. Kot mi je bilo povedano že v Innsbrucku, bi mi moral izročiti še en dodatek denarja za potne stroške. Videl sem ga, a se je v množici izmikal. Nisem mogel več čakati. Obe družini sta bili že na vlaku, ker je brat imel vozovnice, uslužbenec je že premaknil zaporo in me ni pustil skozi. Odrinil sem ga in ušel mimo njega in zadnji hip skočil na vlak.

Na vožnji proti Marseillu je sprevodnik pregledoval vozne listke. Bilo je po polnoči. Ko vidi vozovnico in dokument našega Miha, ugotovi, da ima vozovnica polovično ceno. Rojen je bil 2. junija 1945, ker pa je v petem letu, bi moral plačati doplačilo. Nazadnje se je dal pregovoriti in odšel.

Zjutraj smo prispeli v veliko pristanišče in mesto Marseille. Čakati je bilo treba do pozne popoldanske ure. Dobili smo dobro kosilo in banane, ki jih otroci niso poznali. Končno smo se vkrcali na ladjo Florida. Prišlo je tudi nekaj Hrvatov, največ pa Italijanov. Do tega trenutka sem še vedno imel občutek, da se bo kaj pripetilo in nam preprečilo odhod. Šele na ladji sem se oddahnil.

Ladja je plula ob francoski, nato španski obali skozi ožino Gibraltarja ob afriški obali in ob njej do mesta Dakarja pozno ponoči, kjer smo stali nekaj ur. Dovoljen je bil prost izstop. S krova smo opazovali, kako zamorci nakladajo težke tovore na dvigala, beli predelavci pa so te sužnje ž biči priganjali k delu, če so se ustavili ali bili prepočasni. Doli na ploščadi so starejši zamorci prodajali razno. Brat in jaz sva kupila sandale, za ženi pa torbice iz kačje kože.

Ko smo pluli že preko tropskega pasu ekvatorja, je bila jako viharna noč. Tovori na krovu so padali in se zaletavali. – Nekaj dni potem so naši otroci zboleli za ošpice. Zdravnik je dal obe družini premestiti v spodnji prostor pod morskogladino. Posebno bolna je bila Magda. Odprl sem okroglo okno tik nad morjem, da je zadihala sveži zrak in ji je odleglo.

Brata Ernest in Rudi Hirschegger
julija 1949 v Mendozi

Zdravnik je skrbel za obolele. Tudi odrasli nismo imeli dobrih občutkov, pač zaradi stalnega zibanja ladje.

Že v Avstriji sem kupil špansko-nemško vadnico in se na krovu ladje učil kasteljansčine. Ugotovil sem, da je sredi krova mesto, kjer se najmanj čuti zibanje, zato sem sedel tam in se učil.

Naslednja postaja je bil Rio de Janeiro. Tudi tod smo stali uro in pol, vendar ni bilo dovoljeno izstopiti. Ljudje, ki so bili v pristanišču morda iz radovednosti, so nas pozdravljali in nam metali velike banane. Bilo je dokaj vroče, čeprav je bil že zimski mesec. Opazili smo koničasto goro, na njem pa velik kip Kristusa Odrješnika. – Naslednje pristanišče je bilo Santos, kjer so več ur nakladali banane, še zelene, ker te počasi dozorevajo in postanejo rumene. Pripuli smo do Urugvaja, kjer je ladja zopet pristala. Vstopili so argentinski cariniki in pregledovali potne listine in nekaj spraševali, česar nismo razumeli.

Zadnji konec plovbe je bil po reki Paraná, ki je široka kot morje. Po eni uri plovbe smo šele zagledali mesto Buenos Aires. Pristali in izkrcali smo se 21. junija 1949. Plovba je torej trajala skoraj pet tednov.

Otroci so se za silo pozdravili, razen Pavline, ki so jo odpeljali v najbližjo bolnišnico Muñoz. Nastanili so nas v Hotel de Inmigrantes, ki je bolj podoben vojaški kasarni kot hotelu. Železne postelje so bile nadstropne.

Duhovno življenje je objavilo

JANUAR-FEBRUAR

PRED 70 LETI (1938)

Janez Hladnik, slovenski izseljenski dušni pastir in urednik revije *Duhovno življenje*, sporoča, da bodo letos **slovenske službe božje**: 1. nedeljo v mesecu na Saavedri ob 10,30. uri (Av. del Tejar 4200); 2. nedeljo na Avellanedi ob 10. uri (Manuel Estévez 630, blizu Frigorífico La Blanca); 3. nedeljo na Paternalu ob 10. uri (Av. del Campo 1653, poleg bolnišnice Tornú), 4. nedeljo pa bo maša premakljiva.

Revija Duhovno življenje izhaja letos v večjem formatu: 16 cm x 24 cm. V prvi številki za januar-februar je več zanimivih člankov: v začetku poročilo o ustanovitvi *Akademije umetnosti in znanosti* v Ljubljani, nato poročilo o prvem sv. obhajilu, pri katerem je 19. decembra v Buenos Airesu k božji mizi pristopilo 21 otrok slovenskega porekla. Sledi opis romanja v Lujan, katerega se je lani 28. novembra udeležilo med 500 in 600 rojakov v spremstvu duhovnikov Josipa Kastelica in Janeza Hladnika, David Doktorič iz Montevidea pa je bil zadržan. Zanimiv je članek F. Daliborja o njegovih spominih na Nikolo Mihanovića, najbogatejšega priseljence jugoslovanskega porekla v Argentini in njegovih stikih z Janezom E. Krekom v času pred 1. svetovno vojno.

Proti koncu januarja je g. Hladnik odšel na **pastoralni obisk rojakov**, ki živijo v mestih in okrajih Olavarría, Loma Negra, Tandil, Bahía Blanca in Mar del Plata. V istem času je obiskoval jugoslovanske izseljence tudi veleposlanik Izidor Cankar v krajih Comodoro Rivadavia, Tandil in Córdoba. Večina njih je hrvaškega porekla.

Rafaelova družba v Sloveniji je dobila nov odbor: častna predsednika dr. Anton Korošec in ban dr. Marko Natlačen, predsednik škof dr. Gregorij Rožman, odborniki dr. Juro Adlešič, dr. Leonid Pitamic, dr. Rado Kušej, dr. Ivan Ahčin, dr. Matija Slavič, dr. Alojzij Kuhar, dr. Ivan Tomšič, dr. Alojzij Odar, dr. Ivo Česnik, dr. Luka Kravina, dr. Fran Kulovec, Nande Novak in p. Odilo Hajnšek. Za izseljensko zbornico: Jože Premrov, Janko Žagar-Sanaval, prof. Silvo Breskvar, prof. Leopold Stanek, p. Salezij Glavnik in prof. Josip Zemljak.

PRED 60 LETI (1948)

JANUAR

Izšla je prva številka *Svobodne Slovenije* v argentinski izdaji (6. letnik). Začela je izhajati leta 1941 v Sloveniji kot podtalno glasilo in prenehala leta 1945. Sedaj izhaja vsakih 14 dni; izdaja jo Miloš Stare.

Redna služba božja za Slovence v Buenos Airesu je vsako nedeljo ob 10.00 na Avellanedi (kapela hiralnice zavoda Don Bosco, ulica Manuel Estévez 630) in na Paternalu ob 16.30 (Paz Soldán 4924).

18: **Romanje v San Antonio de Padua** (30 km iz Buenos Airesa): dopoldne je bila sv. maša z ljudskim petjem, popoldne pa slovesne litanije in pridiga. Govoril je lazarist Ladislav Lenček o ljubezni med brati.

21: **Ladja Santa Cruz je pripeljala 298 rojakov**, med katerimi je bilo 38 družin in 11 bogoslovcev, ki so takoj odšli v semenišče v San Luisu (oddaljen 835 km od Buenos Airesa). Že prej je prišlo pet teoloških profesorjev in trije bogoslovci. Pričakujejo še 15 bogoslovcev in nekaj profesorjev.

Dalje na strani 28

25: Od te nedelje naprej bo v Buenos Airesu **redna nedeljska sv. maša tudi na Caballito** ob 10.30 (ulica Rivadavia 5652, Capital).

25: **Ustanovljeno je bilo Društvo Slovencev**, katerega namen je delati za pomoč beguncem v novi domovini. Sedež društva je v ulici Víctor Martínez 50, Capital.

FEBRUAR

Med 16. in 28. februarjem je dušni pastir **Janez Hladnik obiskal rojake** v Rosario, Paraná in Córdoba.

V San Luisu je pričelo delovati slovensko bogoslovje, katero je prevzel tamkajšni škof Emilio Di Pasquo. Ravnatelj bogoslovja je prelat dr. Alojzij Odar, profesorji pa so dr. Ivan Ahčin, Jože Košiček, Franc Levstek in Andrej Pogačar. *“Polovica profesorjskega zbora in ostali bogoslovci pridejo v kratkem.”*

Duhovsko obleko je sprejel Romuald Ružič iz Slovenske krajine in s tem stopil v red Božje previdnosti, katerega je ustanovil Don Orione.

V februarški številki *Duhovnega življenja* **Janez Hladnik roti bralce** (v slovenskem in španskem jeziku), naj pomagajo beguncem, ki prihajajo. Predvsem prosi za stanovanja in zaposlitev.

PRED 50 LETI (1958)

JANUAR

5. Na prostornem vrtu slovenske restavracije *Ilirije* je **Misijonska zveza priredila svojo 7. tombolo** v korist slovenskih misijonarjev. Udeleženci so z glasovanjem odločili, kateri naj bo glavni dobitnik tombole.

Mesec januar je v Argentini **mesec počitnic**. Vse beži iz Buenos Airesa in išče oddiha bodisi ob morju (Mar del Plata, Miramar) ali v notranjosti dežele (Bariloche, Slovenski počitniški dom v kordobskih planinah). 12. januarja je SPZ Gallus povedel svoje člane in prijatelje na otok Hiawatha v delti reke Paraná.

Udeležencev je bilo 200. Žal je tragična smrt Jožeta Musarja, ki je utonil popoldne, uničila veselo razpoloženje izletnikov. Naslednjo nedeljo je 185 slovenskih otrok pod vodstvom svojih učiteljev pohitelo na Markeževo pristavo v Merlu. Ob koncu januarja so šle na izlet tudi dekleta SDO.

12: Občni zbor **Slovenskega cerkvenega pevskega zbora v Ramos Mejía** je izvolil nov odbor: Tine Javoršek, Franc Miklavc, Jernej Tomazin, Lojze Petek, Viktor Fele, Vinko Tomazin, Gustelj Čop in Pavla Krušič; zborovodja bo še naprej Gabrijel Čamernik.

25: Vsakoletna **družabna prireditev revije Slovenska beseda**, ki jo ureja duhovni svetnik Karel Škulj, je bila v Santos Lugares. Udeležilo se je je nad 300 rojakov. Bilo je živahno in domače razpoloženje ob zvokih orkestra Moulin Rouge, v katerem igra tudi več Slovencev. Namen prireditve je pridobitev gmotnih sredstev za redno izhajanje kulturne revije.

Direktor *Slovenskega dušnega pastirstva* (SDP) **Anton Orehar je januarja obiskal rojake** širrom po Argentini: v počitniški koloniji pri dr. Hanželiču, v Cordobi, Mendozi, San Luisu in Rosario.

FEBRUAR

4: Za izseljenskega duhovnika je odšel iz Argentine v Venezuelo **Janez Grilc**. Argentino je zapustil tudi **Jošt Martelanc** in odšel v ZDA. **Stanko Kavalarič** pa namerava v Francijo sredi tega leta.

9: **Tradicionalna prireditev revije DŽ** za pridobitev sredstev za redno izhajanje je bila na Pristavi v Moronu. Na sporedu je bil srečolov, družabne igre in nagradno zrebanje naročnikov.

9: Župnik **Karel Škulj je sklical rojake iz San Martina** in okolice na sestanek, na katerem so se menili o možnosti priprave lastnega društvenega doma v San Martinu. Zbralo se je okoli 70 rojakov.

Dekleta in fantje so opravili **duhovne vaje**. Dekleta, 148 po številu, je vodil župnik Gregor Mali, fantom, ki jih je prišlo 127, pa je

govoril prof. dr. Rudolf Hanželič.

16: **Društvo bivših slovenskih borcev** je priredilo slavje, med katerim je društveni kurat Jože Guštin, ki je bil sam domobranec, blagoslovil bojevniški prapor. Razvil je misli o pomenu barv slovenske trobojnice. Sledil je pozdrav zastavi, katerega besedilo je sestavil podpolkovnik Vuk Rupnik, ki je tudi predsednik društva. Pri zastavi je ostala častna straža, ki se je menjavala do sončnega zahoda.

23: **SFZ je imela svoj 9. občni zbor** ob udeležbi 44 članov. Na volitvah je bil znova izvoljen za predsednika Tone Bidovec, ostali odborniki so pa Aleksander Avguštin, Branko Štancer, Ciril Selan, Rudi Ribnikar, Lojze Mehle, Jože Malovrh, Jože Grabnar in Marjan Jesenovec; Milan Magister, Tone Krajnik, Jože Poznič; Franc Vester, Lojze Lavrič in Jože Trpin.

V odbor SDO v Mendozi so bile izvoljene Jelka Božnar, Ivanka Trobec, Rezka Štirn in Pavlina Božnar.

»BOG NE POTREBUJE, DA BI GA BRANILI«

»Spet moramo postati kvas, sol, ki daje okus.« To meni italijanski pisatelj Vittorio Messori v intervjuju z »Il Giornale«. S tem se je opredelil za »Catholic Anti Defamation League« (CADL), organizacijo prosti diskriminaciji katoličanov, ki so jo v zadnjih mesecih ustanovili v Italiji. Konkreten povod za nastanek organizacije je veriga blasfemičnih gledaliških del, filmov in oglasov v Italiji. Najnovejši primer: »Messiah game« pri bienalu v Benetkah, kjer so zadnje večerjo predstavili kot orgije in Jezusa kot mazonista. »Našo vero stalno žalijo, njen nauk se zaničuje in njen kult smeši,« pravijo organizatorji. Cilj te organizacije je zaščita krščanskih vrednot. (Kath.net)

ROJSTVA, POROKE in SMRTI v letu 1957

ROJSTVA: Jože Adamič-Zajc, Marija Vera Adamič-Močnik, Danijela Bajuk-Petrič, Emilija Kristina Bavec-

Grabnar, Vid Pavel Belec-Žagar, Marija Doroteja Breclj-Legiša, Marjeta Bregar-Starc, Jože Alojzij Čampa-Draksler, Emilij Peter Černé-Mikluš, Avguštin Čop-Juhant, Marta Karolina Dimnik-Lampret, Marjeta Marija Dolinar-Lavrenčič, Marija Gabrijela Dolinšek-Remic, Kristina Alojzija Dragan-Jereb, Marta Irena Draksler-Franko, Mihael Alojzij Drenšek-Knavs, Gloria Marieta Du Rieux de Feyoux-Štajdohar, Martin Ecker-Krombholz, Ana Marija Erjavec-Miklavčič, Niky Fabjančič-Moi, Zdravko Falé-Kosanc, Adriana Klavdija Fekovec, Lucija Irena Ferfoljapelan, Helena Kristina Fink-Kovač, Marija Monika Fink-Kačar, Tatjana Vanda Gabrenja-Jurček, Teodora Friderika Geržinič-Fink, Janez Glinšek-Merlak, Franc Godnjavec-Urh, Olga Golob -Peternel, Irma Gosnik-Bracalante, Marjan Grbec-Lavrič, Gregor Jože Grebenc-Bajda, Ignacij Alojzij Grohar -Moder, Tomaž Frančišek Grom-Staudacher, Jurij Hafner-Hartman, Helena Terezija Hirschegger-Kranner, Marija Hočevar-Markež, Viktorija Holosan-Učakar, Niko Ciril Jakoš-Oblak, Magdalena Jakše-Turk, Franc Jelen-Skvarča, Hilda Jereb-Urbančič, Martin Jeretina-Puntar, Janez Jerman-Vombergar, Marko Jerman-Kralj, Alojzij Janez Jurjevčič-Eržen, Andrej Keber-Chiuch, Francka Klanjšček-Kokalj, Friderik Klemen-Koprivec, Ivan Marjan Klobovs-Grilc, Mihael Kociman-Škulj, Franc Kocjančič-Rauh, Jakob Frančišek Kocmur-Maček, Ana Alojzija Kočar-Šparhaki, Slavka Kokalj-Osredkar, Antonija Frančiška Komidar-Kofol, Danijel Vinko König-Pahole, Ana Koprivnikar-Pleško, Anton Avguštin Marko Kostelec-Kralj, Marija Krajnik-Petek, Ana Marija Kralj-Lampret, Jože France Kržišnik-Lavrič, Silvestra Kuhar-Kovačič, Jurij Leopold Lah-Furlan, Jože France Leben-Tomazin, Jože Alojzij Levar-Otrin, Marija Julija Likozar-Jenko, Helena Eva Lobnik-Homovc, Monika

Lorger-Kien, Marta Malovrh-Oblak, Lucija Manfreda-Kragelj, Marija Adrijana Manfreda-Kragelj, Tone Marin-Marolt, Ana Marija Marinčič-Borštnar, Marjeta Markež-Žitnik, Janez Markovič-Avguštin, Janez Franc Mastnak-Repar, Kristina Lucija Mazora-Šuligoj, Lilijana Medvešček-Florjančič, Marko Mele-Pleško, Alojzij Jožef Mihelič-Carmelo, Blaž Miklič-Krajnik, Mirta Monika Modrijančič-Hrast, Janez Muhič-Telič, Klavdija Nanut-Vlk, Jože Andrej Nemanič-Pečkaj, Ana Adriana Novak-Corn, Jožef Franc Novak-Glavan, Terezija Oberžan-Rupnik, Mihael Omahna-Cvetko, Lucija Opeka-Marolt, Ana Ovčar, Franc Ovniček, Peter Pavšer-Trpin, Lilijana Marija Pelan-Sterlé, Alfred Marko Peršuh-Pritekelj, Marija Petek-Kopač, Lilijana Peterlin-Šoba, Monika Marija Pezdirc-Rezelj, Marija Jožefa Pintar-Grilc, Alenka Pograjc-Šega, Irena Lucija Potočar-Avsec, Viktor Potočnik-Kopač, Anton Rudolf Praprotnik-Homan, Sergij Rihard Praprotnik-Brešček, Oskar Pregelj-Močnik, Marija Magdalena Rajer-Žužek, Marija Marta Rant-Kokalj, Monika Rant-Lesar, Adriana Repič-Repič, Marjeta Reven-Čelik, Katarina Rožanec-Marolt, Franc Edvard Seljak-Carl, Marjeta Senovršnik-Tašner, Marija Sever-Škerjanc, Monika Flora Slavič-Barkovič, Edvard Smole-Semolič, Franc Starič-Kopač, Sergij Stocca-Lobiec, Ivan Alojzij Sušnik-Kopriva, Stanko Štefan Šenk-Šink, Andrej Robert Šimenc-Golmajer, Janez Jože Škrbec-Oman, Bernarda Šmon-Kveder, Marjeta Ana Štef-Grilc, Janko Štrubelj-Krajnik, Blaž Viljem Šušteršič-Frangeš, Janja Marija Šušteršič-Kramar, Adrijana Klavdija Tekavec, Danijela Roza Telič-Erjavec, Andrej Danijel Terčič-Romano, Tone Tomaževič-Zupanc, Pavla Tomaževič-Zupanc, Jožefa Zofija Tominc-Malavašič, Janez Karel Trkman-Kacin, Jurij Janez Truden-Langus, Emil Stanislav Udovič-Cerar, Irena Urbančič-Skvarča, Marija Urbanija-Novak, Danijel Vitrih-Seljak, Alexander Warzel-Orehek, Silvo Albert Zajc-Škulj, Danijel Zakrajšek-Mišič, Mihael Zemlič, Marija Ladi Zgonc-Marolt, Darinka Antonija Zorec-Kogovšek, Lucija Zorko-Kržič,

Anton Andrej Zrimšek-Marolt, Marija Terezija Žagar-Vombergar, Ana Žitnik-Podržaj, Fredi Žitnik-Majeršič, Peter Jože Žnidaršič-Lončar. (153 rojstev)

POROKE: Vinko Antolin in Rozalija Plej, Alojzij Bavec in Julijana Grabnar,

Ivan Bevec in Celia Luisa Mandolino, Karel Blazinšek in Filipina Medved, Juan Carlos Bottini in Vida Kjuder, Franček Breznikar in Kristina Prijatelj, Lojze Bučar in Alma Antonič, Jorge Colombino in Eva Marija Verbic, Marjan Eiletz in Pavla Maček, Alojzij Glavič in Silvija Frandolič, Franc Gosnik in Marcia Bracalante, Avgust Horvat in Francka Žebre, Anton Japelj in Marija Mehle, Martin Kelc in Majda Brandsteter, Janez Kobal in Lidija Klara Kobal, Marko Kremžar in Pavla Hribovšek, France Krištof in Štefka Petrič, Ivan Kruder in Jožica Aichholzer, Rok Kurner in Minka Pustavrh, Jože Lovšin in Angela Moder, Marko Martelanc in Vanda Majcen, Jože Mavrič in Leopoldina Krajnik, Ivan Medvešček in Milena Medved, Anton Mikuš in Olga Bajželj, Leonard Lawrence Newland in Olga Henrieta Elizabeta Zorc, Marjan Posteiner in Irma Skubin, Jože Raholin in Kristina Škamlec, Jožef Simčič in Heidy Anna Landolt, Maks Skarlovnik in Anica Tomaževič, Miha Smersu in Nataša Zajc, Jože Šeme in Ivanka Bidovec, Lojze Šilar in Elizabeta Selan, Franc Šturm in Aleksandra Marija Klemenčič, Remigij Milko Terčič in Jorgelina Lidia Romano, Raimundo Verderi in Irena Potočnik, Anton Žagar in Lidija Avgusta Makuc. (36 parov, od teh 27 slovenskih)

SMRTI: Avguštin Dornik (48), Mihael Alojzij Drenšek, Jernej Flor (72), Anica Hostar (17), Jožica Hostar (15), Hilda

Jereb, Klemenčič Janez (72), Levstik Kristina, Jože Mavrič (60), Jože Mehle (57), Gerard Mravlag (41), Cvetka Oberžan, Franc Ovčjak (66), Anton Pavlič (61), Jože Penko (75), Janez Planinšek (50), Anton Ravnik (33), Jožef Rijavec (83), Julka Sedej

iz naše kronike

METKA MIZERIT

(72), Alojzij Sešek (70), Franc Sivec, Marija Skvarča roj. Malavašič (65), Janez Skvarča (70), Angela Slokar, Jože Škufca (58), Matija Škulj (80), Anastazija Štajdohar (51). (27 smrti) Prosimo rojake, da sporočijo uredništvu DŽ, če je kak podatek napačen ali nepopoln, pa tudi če kaka oseba ali zakonski par manjka na seznamu.

Dalje s 25. strani

je kakor nadstropna stavba, ki nima stopnic od pritličja do prvega nadstropja. Kdor ima zgoraj kakega strica, da mu poda roko in ga dvigne, bo dalje lahko napredoval sam.«

Potreben je bil še en zdravniški pregled. Vsi so bili zdravi, le na meni je zdravnik našel nekaj sumljivega. Dal mi je preizkusno injekcijo za tbc-tuberkulozo. Naslednji dan pravi, da nisem zdrav, zato mi ne bo dovoljena naselitev in bom vrnjen v Evropo. Kaj naj počne družina, moja in bratova, brez mene? Zopet je prišel gospod Hladnik, govoril z zdravnikom, ga prosil, naj bi preizkus ponovil. Poklical je bolničarko, ki je bila Slovenka, me odvedla za zaslon, me z iglo popraskala na roki, tekočino injekcije pa brizgnila proč. Po tem je zdravnik podpisal ugodno zdravniško oceno.

V upravi so nam izročili potna dovoljenja in brezplačno vožnjo do Mendoze. Podpisali smo odhodne listine, prevzeli prtljago in že hoteli oditi. Pri izhodu nas je čakal znanec, tudi begunec, ki so ga vzeli v službo kot tolmača, ker je znal več jezikov. Vprašal nas je, ali smo dobili izplačan denar. »Kakšen denar?« ga vprašam. Izplačati bi nam morali iz sklada UNRRA-e po 10 dolarjev za odrasle in po 5 dolarjev za vsakega otroka. To bi bilo 20 dolarjev za brata in 35 dolarjev zame. Takratna menjalna vrednost je bila 8 pesov za dolar. Naše prvo razočaranje!

Drugič dalje

III. LETNIK SSTRMB je 10. oktobra pod vodstvom prof. Mirjam Oblak in g. Francija Cukjatija **OBISKAL COTTOLENGO IN MARIJINO SVETIŠČE SCHÖNSTATT**. Po prvem stiku z bolniki so odšli v kapelo, kjer jim je duhovnik ustanove povedal veliko zanimivosti o ustanovitelju Don Orione-ju, ki je bil leta 1980 proglašen za blaženega, 2004 pa za svetnika. Obiskali so samostan slepih redovnic in bolnike, s katerimi so se razgovarjali jim zapeli nekaj pesmi. Po kosilu so se odpeljali v Florencio Varela. Ogledali so si mogočno svetišče Boga Očeta in film o ustanovitelju kongregacije patru Kenterichu. V mali kapelici, kjer je na oltarju slika Marije iz Schönstatta, je g. Franci Cukjati daroval sv. mašo, pri kateri so dijaki peli v spremstvu kitar Tonija Podržaja in Pavlija Oblaka. Proti večeru so se veseli vrnili domov, hvaležni za lepo doživetje.

ŠOLSKI IZLET V GLEW. Kljub napovedim slabega vremena, je bil v soboto, 20. oktobra, zelo lep sončen dan. Učenci slovenskih šol so se, pod vodstvom učiteljstva, odpravili na izlet na pristavo gospodov lazaristov v Glew. Najprej so počastili Boga s sveto mašo, ki jo je daroval g. Pavle Novak. Potem so se hitro sprostiti in začeli z igrami. Najprej so bile tekme v odbojki, ki jih je organiziral prof. Jure Urbančič. Seveda so otroci ob uri kosila prekinili igre in se okrepčali. Popoldne so bile tekme v nogometu, igre med dvema ognjema in druge. Kar prehitro je minil čas, odpravili so se domov veseli, saj so preživeli čudovit dan v naravi in v družbi prijateljev.

KVARTET TARTINI V SLOMŠKOVEM DOMU. Na svoji turneji po Argentini je godalni kvartet Tartini zaigral tudi rojakom in sicer v soboto, 3. novembra, v Slomškovem domu. Sestavljajo ga Miran Kolbl in Romeo Duchler violini, Aleksander Milošev,

viola in Miloš Mlejnik violoncello. Zaigrali so sledeče skladbe: 1. stavek alegro moderato godalnega kvarteta M. Ravela. 2. stavek v E molu »Iz mojega življenja« Bendricka Smetane. Sledila je »Bikoborčeva molitev« Joaquina Turine in »Štiri sporočila« slovenskega skladatelja Marjana Lipovška. Naslednja skladba je bila »Adiós Nonino«, ki jo je napisal argentinski skladatelj Astor Piazzola. Nato so zaigrali »Interludium in modo antico« ruskega skladatelja Aleksandra Glazunova. Dodali so še »Orientalni ples« istega skladatelja in »Iz mojega življenja« 1. stavek v E molu.

Koncerta se je udeležilo lepo število rojakov, ljubiteljev klasične glasbe. Organiziralo ga je Veleposlaništvo RS v Buenos Airesu, Zedinjena Slovenija in Slomškov dom.

SKUPNI MLADINSKI DAN V SAN JUSTU je bil 55. po vrsti. Mladina se je v nedeljo, 4. novembra, zbrala pri sveti maši v stolnici. Mladi so sodelovali s petjem, branju beril in pri prošnjah. V Domu so najprej dvignili zastavi in zapeli obe himni, argentinsko in slovensko. Potem je vse navzoče pozdravil Zvezni predsednik Pavel Grohar. Začeli so tekmovati v odbojki, s tem so zaključili celoten turnir, ki se je vršil na

ŠOLSKI IZLET V GLEW. Učenci slovenskih šol so se pod vodstvom učiteljstva odpravili na izlet na pristavo gospodov lazaristov v Glew. Foto: Tonči Koželnik Malalan in Matjaž Čeč

vseh krajevnih Mladinskih dnevih. Zmago so si priborila dekleta iz San Justa in fantje iz San Martina. Pokal, ki je poimenovan po Franciju Pavliču, je prejela mladina iz San Justa, ker si je pridobila največ točk. Proti večeru se je začel kulturni program. Marjana Grohar je pozdravila občinstvo in poudarila pomen, da mladina nosi v svojih srcih Slovenijo. Pavel Grohar pa je govoril o pomenu mladinskih organizacij in skupnih slovenskih domov. Sledil je odrski prikaz, satira

o slovenski kmečki ohceti v moderni verziji. Zelo posrečeno igro so si mladi sami zamislili in tudi napisali ter odigrali v lepi slovenščini. Čestitamo! Ob koncu so še vsi skupaj zapeli svojo himno: »Slovenska smo mladina ...«

V četrtek, 8. novembra, popoldne je bil **V SLOVENSKI HIŠI REDNI SESTANEK ZVEZE SLOVENSKIH MATER IN ŽENA**. Vodila ga je ga. Pavlina Dobovšek. Predavala je dr. Alenka Rajer Doli-

nar o sladkorni bolezni. Gospe so pozorno poslušale zanimivo predavanje in več koristnih nasvetov za vse, ki trpijo to bolezen, pa tudi za člane družin sladkornih bolnikov.

V soboto, 10. novembra, so imeli **VISOKOŠOLCI svoj REDNI MESEČNI SESTANEK V SLOVENSKI HIŠI**. Predaval jim je dr. Jože Dobovšek o temi: »Mednarodno kazensko pravo: genocid in drugi zločini«. Zanimivega predavanja se je udeležilo lepo število visokošolcev.

Tretji letnik SSTRMB je obiskal Cottolengo v Claypolah in Marijino svetišče Schönstatt v Florencio Varela. Foto Mirjam Oblak

52. Slovenski dan in 40. Pristavski dan v Castelarju – Foto Matjaž Čeč

52. SLOVENSKI DAN – 40. PRISTAVSKI DAN.

Krovna organizacija Zedinjena Slovenija prireja vsako leto Slovenski dan. Letos je bil 11. novembra na Pristavi in je bil obenem 40. Pristavski dan. »Kjer rod je moj, kjer sin je tvoj. Tam si, Slovenija!« je bilo letošnje geslo. Rojaki so se zbrali dopoldne k dviganju zastav in petju himen. Obred dviganja sta opravila predsednica Zedinjene Slovenije ga. Alenka Jenko Godec in predsednik Pristave Edvard Kenda. Sv. mašo je daroval delegat slovenskih dušnih pastirjev dr. Jure Rode, somaševal pa je pater dr. Alojzij Kukovica. Pri maši je pel krajevni pevski zbor pod vodstvom gospe Anke Savelli Gaser in deklški zbor Milina, ki ga vodi prof. Marjana Jelenc Petrocco.

Po maši je bila akademija ob 40-letnici Pristave. Edvard Kenda je pozdravil vse navzoče, nato pa je sledil kulturni program. Najprej so zapeli najmlajši iz Prešernove šole pod vodstvom gdč. Helene Zarnik; sledilo je petje zbora Milina, ki ga vodi Marjana Jelenc Petrocco. Tudi učenci višjih razredov so pod vodstvom Veronike Zorc Boh, zapeli nekaj pesmi. Folklorna skupina, ki jo vodi prof. Marcelo Corte, pa je zaplesala Gorenjski ples.

Pristavske žene so skuhale odlično kosilo, ki so ga mladi prijazno postregli. Domovi pa so pripravili značilne slovenske štante, kjer so prodajali tipično slovensko pecivo, krofe, torte, kavo pa tudi knjige, nalepke itd. Odmor med kosilom in popoldanskim programom je bil čas, da so si gostje lahko ogledali zanimivo razstavo Slovenskega planinskega društva iz Bariloč o dr. Vojku Arku. Za nekaj časa smo se »pre-

selili« v gore in planine ter obujali mladostne spomine ob Bariloški romanci na dr. Arka.

Popoldanski program je bil na prostem. Napovedovalka Ingrid Kopač Selan je pozdravila častne goste, zastopnike naše organizirane skupnosti in vse, ki so prihitali na Pristavo. Pozdravne besede so izrekli predsednik Društva Slovenska Pristava g. Edvard Kenda, predsednica krovne organizacije Zedinjene Slovenije gospa Alenka Jenko Godec in veleposlanik RS prof. Avguštin Vivod. Izročil je posebno priznanje društvu Slovenska pristava, ki ga je podelil Urad RS za Slovence v zamejstvu in po svetu ob 40. obletnici.

Veleposlanik je podelil priznanje tudi gospe Anki Savelli Gaser za dolga leta delovanja kot voditeljica zborov in pevskih skupin, spremljevalka na klavirju, učiteljica in vzgojiteljica Prešernove šole.

Slavnostna govornica je bila gospa Marjana Batagelj, ki je svoje razmišljanje navezala na sledeče besede: »Slovenski narod mora stati kot večno drevo, kateremu korenine nikdar ne usahnejo«. Govorila je o slovenstvu in narodnih vrednotah.

Sledila je odrska predstava in sicer komedija Matura, ki jo je napisal Lazlo Fodor. Predstavila jo je gledališka skupina Pristava, režiral pa Dominik Oblak. Zgodba se godi leta 1937 na deklški gimnaziji v Ljubljani. Stroga pravila in trda disciplina vladata tam, pa mladostna zaljubljenost in razigranost in vzgojiteljska ljubezen do dijakinj. Po mnogih zapletih se vse srečno konča.

Igralci so se dobro naučili dolga besedila in odlično podali vsak svojo

Ga. Marjana Batagelj, slavnostna govornica

vlogo. V glavnih vlogah so nastopili: Boštjan Modic, Gabrijela Bajda Križ, Martin Križ, Miloš Mavrič, Maruča Zorc Čeč, Magda Nagode Keš, Pavel Grohar, Marjanka Grohar. Nastopili so še: Marjana Rožanec, Tatjana Golob, Majdi Maček, Viki Selan, Marjan Kopač in Niko Stariha. Šepetalka je bila Helena Dolinšek, scenski prostor je pripravil Andrej Golob s sodelavci. Obleke sta si zamislila Vera in France Zorc; rekviziti Ana Zafra, Pavla Zupanc; luči in zvok je imel na skrbi Aleks Šuc; maskirali pa sta Metka Magister in Metka Magister Oblak. Irena Žužek pa je oblikovala zelo lep program.

Za konec so vsi navzoči zapeli izseljensko himno Slovenija v svetu. Sledila je prosta zabava, ki jo je spremljal Slovenski instrumentalni orkester.

V četrtek, 15. novembra, je bil **SESTANEK ZVEZE SLOVENSKIH MATER IN ŽENA ODSEK SAN MARTIN**. Vodila ga je predsednica gospa Polona Makek. Predaval je arh. Jure Vombergar o temi »Ob 60-letnici začetka prihajanja slovenskih beguncev v Argentino«.

Pod okriljem Slovenske kulturne akcije je v soboto, 17. novembra, in v

Komedija "Matura" na Slovenskem dnevu v Castelarju - Foto Matjaz Čeč

V soboto, 17. novembra, je bil krščen v Slovenski cerkvi Marije Pomagaj **MIRKO MARTIN KOČAR**, sin Lojzeta in Irene, roj. Zarnik. Botra sta bila Sonja Filipič, roj. Zarnik, in Tomaž Kočar. Krstil ga je p. dr. Alojzij Kukovica DJ.

nedeljo, 18. novembra, **RAZSTAVLJALA SVOJE SLIKE ELI HAFNER**. Umetnico je predstavila likovna referentka Kulturne akcije gospa Andrejka Dolinar Hrovat. Slikarka ustvarja v različnih tehnikah, predvsem z oljem na platno. Njena posebnost pa je slikanje s šivanko. S konico igle naša na platno drobne pikice barv, kar da njenim slikam poseben čar.

ZAKLJUČEK SLOVENSKEGA SREDNJEŠOLSKEGA TEČAJA RAVNATELJA MARKA BAJUKA. Zelo živahno je bilo v soboto, 17. novembra, v Slovenski hiši; zaključili smo pouk na tečaju. Dijaki so se zbrali v razredih, kjer so jim razredniki razdelili spričevala, sliko njihovega znanja, truda in učenja. Vsi skupaj, dijaki, profesorski zbor in starši smo se nato udeležili sv. maše, ki jo je daroval katehet g. Franci Cukjati. Pri pridigi je omenil, da morajo biti dijaki hvaležni staršem, ki jim omogočajo možnost šolanja na tečaju in profesorjem, ki jih poučujejo. Pri maši je bilo mladinsko petje, ki ga je vodila skupina 4. letnika ob spremljavi kitar. Petošolci so sodelovali z branjem beril in prošnjami.

Po maši smo se pomaknili v Dvorano škofa Rožmana. Najboljši dijaki višjih letnikov so prinesli argentinsko, slovensko in papeško zastavo; zapeli smo obe himni. Spored je vodil dr. Štefan Godec. Pozdravil je vse navzoče, voditeljice osnovnih šol, starše, dijake in profesorje. Ravnateljica tečaja prof. Neda Vesel Dolenc je povedala nekaj misli ob zaključku leta. Poudarila je trud in ljubezen, s katero profesorji učijo in vzgajajo dijaško mladino. Posebej se je poslovala od abiturientov RASTI XXXVI. Priporočala jim je, naj ostanejo zvesti krščanskim vrednotam in slovenstvu ter jim želela veliko sreče v življenju. Sledila je razglasitev najboljših dijakov vsakega letnika. Za nagrado so dobile knjižni dar sledeče dijakinje: Uršula Urbančič (1.) Zofija Marolt in Lucijana Jakoš (2.a), Marija Viktorija Loboda (2.b), Tatjana Rožanec (3.a), Nevenka Grohar (3.b), Cintija Seljak (4.) in Marjanka Oblak (5.), ki je poleg tega dobila še medaljo za najvišje povprečje v redih vseh pet let. Ravnateljica prof. Neda Vesel Dolenc in razrednik petega letnika dr. Štefan Godec sta

abiturientom razdelila spričevala in diplome. Ti so z močnim ploskanjem in odobravanjem pozdravili vsakega izmed njih. Petošolci so tudi letos napisali almanah, ki nosi naslov »Naše sanje«. Predstavil ga je dr. Štefan Godec, ki je vodil pripravo almanaha. Dijaki so ga podarili profesorjem za spomin. Nato so petošolci recitali odlomek iz Martin Ferra, pesnitve, s katero so se predstavili v Sloveniji. Z govorom sta se Maček Majda in Leber Tomaž v imenu sošolcev poslovala od tečaja. Kakor je že navada, so s šaljivim besedilom izročili »ključ učenosti« svojim naslednikom, dijakom četrtega letnika. Seveda so ga ti hvaležno sprejeli, čeprav ga ne potrebujejo, ker so »zelo učeni«. Dr. Štefan Godec je razglasil počitniško nalogo; vsi skupaj pa smo zapeli »Slovenija, zapojmi ti ...« Želeli smo si srečne počitnice in se razšli z besedami: »Nasvidenje prihodnje leto«.

"Fundación Dr. Emilio Komar" je imela 22. novembra 2007 svoje tradicionalno letno srečanje prijateljev in učencev dr. Komarja na univerzi Del Salvador v Buenos Airesu. - Desno: Mariborski oktet je obiskal tudi Rožmanov dom. Foto Saša Zupan Omahna

malo za šalo...

Dopustnik sedi pri zajtrku. Gostilničarka mu s kavo prinese majhno posodico z medom. »Glej no, glej,« pravi gost gospodinj, »vidim, da imate pri hiši tudi eno čebelo!«

+
»Moja žena mi prepoveduje vse: Ne smem kaditi, ne smem piti, ne smem iti v kino.«

»Ubožec! Ali obžaluješ, da si se poročil?«

»Tudi obžalovati ne smem!«

+
»Mami,« se oglasi Jerica, »zgodba s štorškijami ne bo držala. Kako ti pride kaj takega na pamet? Glej, štorcklje odletijo pozimi v Afriko, jaz pa sem bila rojena januarja.«

+
Neki ne prav uspešen nogometaš je umrl. Ko pride v nebesa, ga sveti Peter začudeno vpraša: »Kako si našel vrata?«

+
Luka: »Koliko si težak?«

Martin: »Devetintrideset kilogramov, z očali.«

Luka: »Pa brez očal?«

Martin: »Ne vem, brez njih ne vidim do doli.«

+
Častnik pregleduje četo mladih vojakov. Ustavi pred enim od njih in zavpije:

»Ti, kako ti je ime?«

»Ime mi je Maks, poročnik.«

»Kako si upaš? Ali ne veš, da mi moraš vedno reči gospod? Poskusi-va še enkrat, glava neumna: Kako ti je ime?«

»Gospod Maks, poročnik.«

+
Stara gospa pride na banko in bi morala podpisati ček, pa ne ve, kako se to naredi.

»Podpišite tako, kot se podpišete na koncu kakšnega pisma,« ji pojasni uslužbenec.

Žena napiše: »Poljublja vas vaša teta Agata!«

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Čestitka za novo leto: srečno smo preživeli še eno leto.
- Zmagovalci pišejo zgodovino, poraženci zgodbe.
- Kako bi se šele prepirali, kdo je bil na pravi strani, če bi v drugi svetovni vojni zmagal Hitler.
- Zdaj se pripravajo, kaj je bilo pred trinšestdesetimi leti, Osvoboditev ali konec vojne; jaz pa sem takrat komaj čakal, da bo konec Svobode.
- Tudi to je svoboda, da delajo s človekom, kar se jim zljubi.
- Ne bojte se: atomska vojna je samo generalka za sodni dan.
- Mladost sem preživel v socializmu, starost v demokraciji; bolj zadovoljen bi bil, če bi bilo obratno.
- Tranzicija je žametni prehod iz socializma v socializem.
- Dame volijo – bivše tovariše.
- Bili smo svobodni, zdaj smo neodvisni, res me zanima, kdaj bomo zadovoljni.
- Prihodnost je to, kar bodo počeli drugi z nami.
- Veliki brat te gleda – mandí gleda velikega brata.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVIVA - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo
Direktor: mons. dr. Jure Rode - Urednik: arh. Jure Vombergar - Članica uredniškega odbora: Metka Mizerit - Tehnični urednik: Stane Snaj - Oblikovanje in prelom: Rozka Snaj - Ramón L. Falcón 4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar - Registro de la Propiedad Intelectual Nº 90.877 - Tisk: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 C1289ABJ Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4301-5040 - E-mail: info@vilko.com.ar

POVERJENIKI: ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. - ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - ITALIJA: Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia - Gorica: Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. - AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Duhovno življenje izhaja s podporo Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu RS

Ob novem letu – v Božjem imenu –

Pavle Novak, CM 1

Imena Duha – Tomáš Špidlík 2

Med neodgovornostjo in solidarnostjo: biti varuh svojega brata – Primož Krečič 4

Blaženi Ceferino Namuncurá – Prevedla Metka Mizerit 5

Don Boskova vera je gore predstavljala – Prevedel S.S. 9

Vprašujete – odgovarjamo – Lojze Kukovica 10

Ali sv. Jožef res tako čudovito uslišuje? – Prevedel S.S. 11

Brez družine Evropa nima prihodnosti – Iz tednika Novi glas 12

Obisk škofa dr. Petra Štumpfa v Argentini – Priredila Metka Mizerit 13

Slovensko dušno pastirstvo (SDP) v Argentini danes – Jure Vombergar ... 20

Zaključek škofijskega postopka za nadškofa Antona Vovka 21

O 'raziskovanju' pri verskih obredih na dan volitev – msgr. dr. Anton Stres 22

Polje, kdo bo tebe ljubi... – Ernest Hirschegger 23

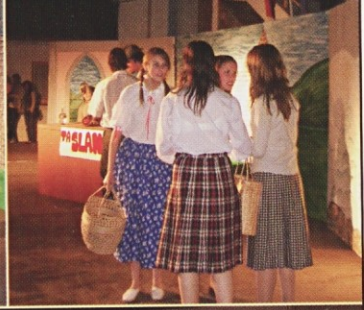
Duhovno življenje je objavilo – Priredil Jure Vombergar 25

Rojstva, poroke in smrti v letu 1957 – Priredil Jure Vombergar 27

Iz naše kronike – Metka Mizerit 28

Mladinski dan na Slovenski pristani
v Castelarju - Foto Matjaž Čeč

Slovesnost sv. birme v cerkvi Marije Pomočnice v Ramos Mejiji - Škof dr. Peter Štumpf z birmanci in birmankami pred cerkvjo

Correo Argentino Suc. 7 Bs. As. FRANQUEO PAGADO Concesión N° 6395 TARIFA REDUCIDA Concesión N° 2560

La Vida Espiritual Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovna. Director: Mons. dr. Jorge Rodríguez Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 90-87 Impresión: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 - C1289AB1 Buenos Aires - Argentina

Marko Vombregar